

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XVII. évfolyam 1. szám - 2007. szeptember 13.

Kedves Szülők, kedves Diákok!

Búcsúzni szeretnék ezzel a néhány sorral.

Van úgy, hogy az embernek úgy alakul, hogy váltania kell. Nekem most úgy alakult. Nem tehettem mást, nem tudok mostanában (a következő években) annyi időt szánni a Politechnikumra, mint eddig. Pedagógiai vezetőként így nem folytathattam tovább, teljes állásban tanítani sem tudok.

Bevallom, nagyon nehéz számomra, hogy így alakult. Életem kalandja, életem (egyik) szerelme a Politechnikum. Alapításától fogva.

No, de nem azért írok, hogy a szomorúságomat osszam meg Önökkel, Veletek. Elköszönni szeretnék és egyben köszönetet mondani minden kritikáért, gondolatért, kedves szóért, figyelemért, amit pedagógiai vezetőként kaptam Önöktől, Tőletek. Nagyon élveztem minden pillanatát (szinte szó szerint!) ennek a feladatnak, ennek a lehetőségnek. És hogy szerettem a dolgomat végezni, az csak attól lehetett így, hogy az előbb említett támogatást megkaptam. Köszönet mindenkinek ezért!

A lehető legszebb polis napokat, boldogságot kívánok Önöknek, Nektek, és ezúton is jó munkát utódomnak, Yvette-nek.

Végül egy mondat, vagyis inkább egy kérdés és válasz: mit hozhat a jövő? Csak egy dolog jut eszembe: soha ne mondd, hogy soha...

Megszólalt a jelzőcsengő, akkor abbahagyom én is. Legalábbis most és itt, ezt.

Poli, 2007. szept. 7.

Szeretettel:

Molnár Lajos

Ui.: Azért teljesen nem lehet megszabadulni a látásomtól, mert egy laza (bár fontos) szállal továbbra is kötődni fogok a Polihoz, és tanítani is fogok időnként egy kicsit. Nem is lehetne kibírni, ha nem így lenne.

Kedves Családok!

A tavalyi tanév végén a pedagógusközösség engem választott meg pedagógiai vezetőnek.

1990 óta dolgozom a Politechnikumban, egyik alapítója vagyok. Nagyon sokféle feladatkört láttam el idáig az iskolában, vezettem az informatika és a közgazdaságtan munkacsoportot, fejlesztettem tananyagot, voltam iskolabíró, részt vettem a szociális bizottság munkájában, az utolsó hat évben a Kabaré osztály osztályfőnöke voltam. Az iskolavezetésnek tizenegy éve vagyok tagja, ügyvezető koordinátorként hét éven át tevékenykedtem.

Soha nem gondoltam volna, hogy ilyen sok időt töltök majd el egy munkahelyen. A Politechnikum azonban sokunknak – így nekem is – több mint egyszerű munkahely. Egyik legfontosabb értéke, hogy az idejárom diákok, az itt dolgozó munkatársak jelentős részének képes megadni a közösséghez tartozás élményét. Részben demokratikus működése, részben sokféle hagyománya, programja, részben embersége miatt.

A Politechnikum nem akart és ma sem akar sem elit iskola, sem kizárólag a jómódúak iskolája lenni. A sokféleséget tekintik egyik meghatározó jellemzőjének. Egy elit iskolában persze könnyebb az órai munka magas színvonalát biztosítani. Amelyik iskolában nem csupa kiváló tanulási képességekkel, kiegyensúlyozott családi háttérrel rendelkező diák tanul, ott még inkább szükség van a tanárok személyiségének, módszertani kultúrájának fejlesztésére. A Politechnikumban sok elkötelezett tanár dolgozik, az utóbbi években sokat tettünk módszertani fejlődésünk érdekében is, de törekednünk kell arra, hogy még jobban végezzük a dolgunkat, a nevelési problémák megoldásában következetesebbek legyünk. Az empátia, a mások jogainak tisztelete nem jelentheti azt, hogy nem támasztunk kellő

követelményeket diákjainkkal szemben, hiszen igaz az a közmondás, miszerint „teher alatt nő a pálma”. Ugyanakkor, amennyire lehet, tekintettel kell lenni tanítványaink egyéni szociális háttérére, terhelhetőségére.

Az iskola finanszírozása egyre nehezebb feladat számunkra. Az állami normatíva csökkenése, a jogszabályi feltételek kedvezőtlen változásai megnehezítik helyzetünket. Az előző tanév végén arra kényszerültünk, hogy 25-ről 28-ra módosítsuk az osztálylétszámokat, két órával felemeljük tanáraink kötelező óraszámát, háromról kettőre csökkentjük az osztályfőnököknek járó óradíjazást. Csak így tudtuk elérni, hogy költségvetésünk egyensúlya fennmaradjon.

Ezekkel a lépésekkel sikerült az iskola működését stabilizálni. Tevékenységünk színvonalának fenntartását és további javítását úgy tudjuk biztosítani, ha támaszkodni tudunk barátaink, a céljainkkal és törekvéseinkkel szimpatizálók támogatására. Nemcsak anyagi támogatásra gondolunk, bár természetesen arra is, de szükségünk van az Önök véleményére, ötleteire, tanácsaira is.

A változó körülmények között összefogással, közös erőfeszítéssel tudjuk elérni, hogy a Politechnikum az maradjon, ami eddig volt, képviselhesse értékeit, megvalósíthassa céljait, és továbbra is teret adjon diákjai, tanárai, a diákok szülei – ahogy mi mondjuk: az iskolapolgárok – alkotó és folyamatosan megújuló-megújító tevékenységének.

Remélem, hogy e törekvésünkben Önökre is számíthatunk, és közösen ki fogjuk alakítani azokat a formákat, amelyek biztosítják számunkra, hogy az eddigieknél is jobban hasznosítsuk az iskolapolgárok és az ügyünket támogatók képességeit, energiáit.

Budapest, 2007. szeptember 4.

Kalina Yvette

A 2006/7-es tanév díjazottjai

Az Év diákja:	Krudy Norbert
A 7. évfolyam diákja:	Gedeon Edit
A 8. évfolyam diákja:	Pivarnyik Balázs
A 0. évfolyam diákja:	Iglódi Anna
A 10. évfolyam diákja:	Csata Hanna
A 11. évfolyam diákja:	Váczi András
A 12. évfolyam diákja:	Mendlik Hajna
Az Év szülője:	Farkas Éva
Az Év csoportja:	Sjunga
Fülig Jimmy-díj:	Lajter Judit Szöcske
Post-Politechnikum-díj:	Béres Miklós
Politzer-díj:	Csákány Dorottya
A Legjobb osztályközösség díja:	GamMa
A Legnépszerűbb polgár:	Molnár Péter
Legsportosabb tanár:	Szabó László
Legfelkészültebb tanár:	Fehér Márta
Legpontosabb tanár:	Heckmann Ágnes
Legjókedvűbb tanár:	Adorján András
Legtoleránsabb tanár:	Péterfi Balázs
Legpolisabb tanár:	Fehér Márta
Legtanár:	Adorján András

A 2006/7-es túrelőtúrák győztesei

Az őszi forduló nyertes csapata:	Lobelt Ledfold
Tagjai:	Bognár Szabolcs Györgyi-Ambró Gergely Györgyi-Ambró Kristóf Sztripszky Márk
A tavaszi forduló nyertes csapata:	Kis Felfedezők
Tagok:	Bognár Szabolcs Feniász Dávid Györgyi-Ambró Gergely Györgyi-Ambró Kristóf Sztripszky Márk

Sport hírek

SPORT PONTVERSENY VÉGEREDMÉNYE

Lányok

Név	Osztály	Pont
1. Benkő Margita	Tanerő	316
2. Király Réka	Poligon	282
3. Kraviánszky Anna	Tanerő	270
4. Kocsis Márta	Tanerő	166
5. Heckmann Ágnes	Tanerő	156
6. Horváth Fruzsina	AzBest	155
Horváth Helga	AzBest	155
7. Schwarcz Eszter	ADSL	154
Szakács Edina	Tanerő	154
Urszinyi Lili	Tanerő	154

Fiúk

Név	Osztály	Pont
1. Tőkés Péter	Tanerő	379,5
2. Holod Patrik Gergely	Kabaré	320
3. Györgyi -Ambró Kristóf	KARMA	300
4. Györgyi-Ambró Gergely	JaM	292,5
5. Horváth Viktor Richárd	Kabaré	286
6. Bognár Szabolcs	KARMA	278
7. Balatoni Farkas Bence	Nevenincs	270
Karkó Zoltán	Tanerő	270
Sztripszky Márk	KARMA	270
Tóth Szabolcs	M&M's	270

Osztályok

Osztály	/ fő
1. Tanerő	66,790
2. KARMA	50,043
3. Poligon	40,292
4. AzBest	34,000
5. Kabaré	30,800
6. ADSL	24,231
7. JaM	22,519
8. Nevenincs	18,000
9. M&M's	10,923
10. ALfonZOO	9,595
11. TiBor	6,308
12. e-GYIK	5,385
13. MarcoPoli	5,109
14. euFóriA	4,886
15. ALL-GO	3,955
16. Non-stop	3,250
17. Sz-Club	3,114
18. NEON	2,109
19. GamMa	1,958
20. (P)Olympos	1,769
21. Go-free	1,022

Tisztségek a Politechnikumban

Pedagógiai vezető:	Kalina Yvette
Ügyvezető koordinátor:	Diósi Lulu
Koordinátorok:	Csürke Ibolya
	Lendvai Györgyi
	Nagy Ilona
Munkacsoport-vezetők:	
Művészetismeret	Gallai Zsófia
Alkotás részmunkacsoport	Bodonyi Éva
Társadalomismeret	Fehér Márta
Közgazdaságtan	Mihók Viktória
Young Enterprise részmunkacsoport	Gonda Erzsébet
Természetismeret	Veres Gábor
Földrajz részmunkacsoport	Nádasdi Zsuzsa
Testkultúra	Láng Andrea
Informatika	Szmeskó János
Idegen nyelv	Arnold Éva
Matematika	Marosvári Péter
Mentor:	Fehér Márta
Órarendkészítő és vizsgabeosztó:	Fekete Ádám
Ötödévfelölős:	Verdes Éva
Felvételi Bizottság titkár:	Gallai Zsófia
Felvételi Bizottság tagok:	Majer Tibor
	Szöllősy Zoltán
Szociális Bizottság titkár:	Melles Éva
Szociális Bizottság tagok:	Czibor Erzsébet
	Sáfrán Katatin
Iskolabíróság titkár:	Szabó László
Iskolabíróság tagok:	Somogyi Ágota
	Szmeskó János
Iskolatanács titkár:	Szász Kata
Iskolatanács tagok:	Fekete Ádám
	Jakab Judit

Sziasztok, gólyák!

Hoppá	ZOÉ	Színe-JáVa	13. évfolyam
Bacsó Ádám	Bajházi Attila	Arnold Éva	Bakó Nóra
Balog Péter	Bakonyi Márton	Bakk Zsombor	Balazs Anikó
Bíbok Tamás	Balina Bálint	Bakos Lilla	Balazs Annamária
Bokori Brigitta	D'Angelo Dorotea	Balaton Fanni	Beliánszki József
Czárán Boglárka	Dobos Gábor	Burián Péter	Bodnár András
Duliskovich Borisz	Grawátsch Lili	Cserna Lili	Bratkovics Kriszta
Faludi András	Jónás Sándor	Daczó Henrietta	Buczkó Gergő
Gelencsér Dániel	Kenesei Bálint	Dani Attila Ákos	Ceglédi Tímea
Hargitai Bea	Kiss Vencel	Dévényi Tamás	Dezső Gábor
Kárpáti Liza	Kolozsi Júlia	Fazekas Júlia	Fidler Nóra
Krudy Richárd	Köő Luca	Ganyecz András	Gál Erzsébet
Lantay Csilla	Litványi Dániel	Gulyás Anna Róza	Gellén Dorina
Máthé Lőrinc	Bence	Hartai Mihály	Gerber Szandra
Matyi Bálint	Magyar Máté	Hegedűs Zoé	Kocsis Beáta
Noll Petra	Melles Éva	Kozányi Hédi	Kovács Eszter Júlia
Péterfi Balázs	Papp Donát	Kühne Dániel	Kovács Viktória
Rudolf Ádám	Rozgonyi Máté	Lakatos Gábor	Kurucz Krisztián
Somlyay Olivér	Szamos Gergő	Lapos Bendegúz	Mezei András
Szabó András	Székely Richárd	Lőrincz Alexandra	Mózes Tibor
Szabó Fanni Júlia	Szentpéteri Anna	Luif Kata Luca	Nagy Dániel
Vass Attila	Szőllősy Zoltán	Nemes Nóra	Nagy Péter
Vermes Dóra	Terjék Tamás	Németh Attila	Ocskai Krisztina
Zajkás Benedek	Tóth Zenkő	Peitli Ádám	Paksa Erzsébet
	Török Judit	Rátkai Zsombor	Perlényi Anita
	Varga Eszter	Sziklai Orsolya	Petrovics Alex
	Varga Sára	Szmeskó János	Popovics Péter
		Toronyai Flóra	Puskás Mária
		Trapp Zsolt	Sáfrán Nikolett
		Vándor Zsófia	Sajó Emília Anna
		Visegrádi Sára	Sebestyén Ildikó
			Stener László
			Sulina Diána
			Szugyczki Edit
			Tóbiás Róbert
			Tóth Ihász Kitti
			Tóth Tímea
			Verdes Éva

ISKOLABÍRÓSÁGI HATÁROZATOK

Egy TiBor osztályos tanuló késései, igazolatlan órái, illetve megállapodás-megszegése

Időpont: 2007. június 13.

Bírók: Szabó László tanárbíró, Szöllősi László szülőbíró, Pivarnyik Balázs diákbíró

Résztevők: panaszos: Bálint Gábor osztályfőnök, panaszolt tanuló, valamint a panaszolt nagynénje. Panaszolt szülője elfoglaltsága miatt nem vett részt.

Előzmények: A panaszoltat az osztályfőnökei jelentették fel 10 igazolatlan órával és 60 késéssel. 2007 januárjában az osztályfőnökök 29 késésnél szerződést kötöttek a tanulóval, majd áprilisban újra, akkor már 55 késésnél. A szerződés értelmében korábban kellett az iskolába érkeznie, érkezését a Titkárságon vezetnie kellett, nyilvánvaló reggeli késéséről telefonos bejelentést kellett tennie a szülőnek. A második szerződés kilátásba helyezte, hogy a további 5. késés már feljelentést von maga után. Az osztályfőnökök többször is beszéltek a panaszolttal és édesanyjával a késések tarthatatlanságáról. Panaszolt késései nagy számban reggeli, első órai, de szép számmal vannak napközbeniek is.

Tárgyalás: A megbeszélés során Bálint Gábor a feljelentést az alábbiakkal egészítette ki:

- Panaszolt az első megállapodást azért nem tartotta be, mert nem érezte kellő súlyát. Az 55. késésnél született második megállapodásnál kezdett eszmélni, ekkor már napközbeni késése nem volt.
- A feljelentés óta a panaszoltnak két késése van, az utolsó éppen a tárgyalás napján.
- A tárgyalás kellő figyelmet és súlyt ad az

ügynek, és képesnek tarja a panaszoltat arra, hogy a továbbiakban hasonló fegyelmi ügy ne legyen, késései ne szolgáljanak alapot újabb eljárásra.

Panaszolt elismerte a panasz tényszerűségét. Ismerte a következményeket. Arra a kérdésre, hogy mit tett a késések elkerülésében, elmondta, hogy próbált korábban kelni, de nem nagy sikerrel. Szülője is segít az ébredésben, de így is gondja van a felkeléssel.

Napközbeni késéseinek okaként a büféből való késői órára indulását említette. Vállalként elmondta, hogy érzése és szándéka szerint meg tud változni, például a szünetben időben elindul az órára. A reggeli késések azonban már problematikusabbak, annak megoldása komolyabb elszántságot és tervezést igényel.

Határozat:

1. Fegyelmi fokozata: szigorú megrovás.
 - 1.1. Az Iskolabíróóság panaszoltat napló vezetésére kötelezi a félév végéig, az alábbiak szerint:
 - 1.1.1. Panaszoltnak először el kell készítenie a reggeli napirendjét, és ezt a tanév eleji osztálykiránduláson jóvá kell hagyatnia osztályfőnökeivel. A napirendnek kötelezően tartalmaznia kell a reggeli felkelés időpontját, a rendszeres teendők listáját és azok ütemezését, továbbá az iskolába indulás időpontját. Az egész tervnek úgy kell felépülnie, hogy a panaszolt számára biztosítsa azt, hogy reggel 815 előtt beérkezzen az iskolába.
 - 1.1.2. A napló vezetését a jóváhagyást követő első munkanapon kell megkezdeni. A napló első oldalára be kell ragasztani (be kell írni) az osztályfőnökök által jóváha-

gyott reggeli napirendet. Minden tanítási napon a füzetben szerepelnie kell a dátumnak és a napirend teljesítésére vonatkozó információknak. Az információk után jelezni kell, hogy időben beérkezett-e a Politechnikumba. Ha nem, akkor részletesen indokolni kell a késés okát. Az érkezést a Titkárságon kell vezetnie.

1.1.3. A naplót minden munkanapon látamoztatnia kell valamelyik osztályfőnökével.

1.2. Amennyiben a panaszoltnak a félév végéig 3 igazolatlan órája vagy 10 késése összegyűlik, osztályfőnökeinek azonnal fel kell őt jelenteni az Iskolabíróságon.

1.3. Panaszoltnak napközbeni késése nem lehet.

A fegyelmi fokozat hatálya a 2007/2008-as tanév vége. Amennyiben a panaszolt betartja a határozatot, a félév alatt jelen ügyben nem kerül vissza a Bíróságra, akkor a fegyelmi fokozat az év végéig visszaminősül megrovássá.

Amennyiben Bíróságra kerül, úgy annak figyelembe kell vennie a jelen határozatot, hangsúlyozottan a tárgyalást megalapozó két korábbi megállapodás be nem tartását.

Indoklás: Panaszolt a panaszban foglaltakat elismerte. Nem mentette fel magát. A bíróság nem talált és nem hallott beszámítható enyhítő körülményt. Az elmondott okokat nem fogadta el annak. Panaszolt nem kellő súllyal, komolysággal vette tudomásul a megállapodást, a kialakult, majd tovább romló helyzetet, holott erre többször és több módon is figyelmeztetve volt.

A megállapodás egyetlen pontját vagy csak részben, vagy egyáltalán nem tartotta be. Súlyosbító körülményként vette számba a bíróság a két megállapodás figyelmen kívül hagyását, az odáig és az óta gyűjtött

késések, illetve az ebből adódó igazolatlan órák magas számát. A késések alkalmasak az óra, a tanítás rendjének megzavarására. Panaszolt a Bíróságon együttműködést tanúsított. A bíróság figyelembe vette panaszolt az irányú igyekezetét és vállalását, hogy meg fog változni. A napközbeni késések megoldása könnyebbnek látszik, külső körülmény gyakorlatilag nem lehet akadály a pontosságának. A reggeli késésekre viszont nem tudott még csak megnyugtató megoldási lehetőséget sem mondani.

Az osztályfőnökök a panaszolt ügyében, az események követésében az iskola ide vonatkozó eljárásrendje szerint helyesen és körültekintően jártak el.

Budapest, 2007. június 19.

Egy NN osztályos tanuló igazolatlan órai és késései

Időpont: 2007. 06. 26.

Iskolabíróság tagjai: Benedek Mária, szülő, Kolozsvári Norbert, diák, Szabó László, tanár

Résztevők: panaszolt diák, panaszos osztályfőnökök: Mihók Viktória és Szász Katalin, valamint a panaszolt édesanyja

Előzmények: Panaszoltat osztályfőnökei jelentették fel, mivel a tanév során 258 órától hiányzott, és ebből 46 igazolatlan óra. Késéseinek száma 38, összesen 461 perc. Ezek elsősorban első órai késések. Panaszolttal az osztályfőnökök március elején szerződést kötöttek, amikor 197 órától hiányzott, és ebből 60 óra volt igazolatlan. Később ennek egy részét igazolta. Maradt 33 óra. A szerződést követően a tanuló újabb 13 igazolatlan órát mulasztott, ebből 9 óra a késéseinek az eredménye.

A panaszoltnak a szerződés értelmében a szülő maximum 10 órát igazolhat, tudomásul veszi, hogy 250 óra hiányzás (igazolt és igazolatlan) esetén lehetséges, hogy pedagógusközösségi döntés alapján osztályozó vizsgát kell tennie, vagy el kell hagynia a Politechnikumot.

Amennyiben a panaszolt további 2 igazo-

latlan órát szerez, az automatikus feljelentéssel jár.

Ha a hiányzását követő két napon belül nem hoz igazolást, az automatikusan igazolatlan hiányzásnak minősül.

Az osztályfőnökök a panaszoltat a szerződés több pontjának megszegése miatt jelentették fel, mivel az igazolatlan mulasztásai, valamint első órai késései tovább szaporodtak. Ugyan a panaszolt próbált megfelelni, de nem elégséges mértékben, hiszen a szerződésben foglalt feltételeket nem tartotta be.

Az osztályfőnökök feltették a kérdést, hogy ilyen előzményekkel a panaszolt képes-e nappali tagozatosként együttműködni az iskolával, képes-e a Politechnikum kereteinek betartására. Mindezeket mérlegelve az osztályfőnökök arra kérik az IB-t, hogy mérlegelje, a panaszolt folytathatja-e a Politechnikumban a tanulmányait, és ha igen, akkor milyen feltételekkel.

Tárgyalás: A panaszolt elismerte a panaszban foglaltakat. Elmondása szerint reggeli késéseinek oka a kiszámíthatatlan autópályás közlekedés, mivel gépkocsival jár be. Testkultúra-órai igazolatlanjai felszerelés hiányából és felmentés igazolásának elmulasztásából adódtak. A napközbeni késéseire nincs mentsége. A szerződéskötés előtt 2-3 napi hiányzása iskolakerülésből adódott, de ezt a szülő utólag igazolta.

A szerződéskötés óta kevesebb a késése, de így is 13 óra igazolatlan gyűlt össze. A tárgyalás napján ez összesen 46 órát jelentett. A Bíróság kiderítette, hogy a panaszolt ügyében az osztályfőnökök nem minden ponton jártak el kellő körültekintéssel. A szülő nem kapott az 5. igazolatlan mulasztásról külön értesítést, a 15. igazolatlan óránál nem köttetett szerződés a tanulóval, csak

a 30. órát meghaladóan, ami viszont már automatikus IB feljelentést von maga után. A panaszolt ugyan érzékelte a mulasztásait, tisztában volt annak lehetséges következményeivel, de csak december tájékán szembesült igazán a probléma nagyságával.

Mihók Viktória feltette a kérdést, hogy a panaszoltnak megfelelő-e a nappali képzés, érdemes-e ide járnia. (Kiderült, hogy a panaszolt az iskola mellett dolgozik, emiatt gyakran későn fekszik.) Az osztályfőnök elismerte a saját felelősségét is abban, hogy nem kellő körültekintéssel, követéssel, az ilyen esetekben ajánlatos iskolai eljárásrendnek megfelelően járt el, és ez is lehet oka a panaszoltnak ebbe a már szinte menthetetlen helyzetbe kerülésének.

Panaszolt a bíróságnak arra a kérdésére, hogy miért szeretne a Politechnikumban maradni, azt válaszolta, hogy az iskola képzési rendszere tetszik neki. (Tanulmányi eredménye ugyan ennek ellentmondó.) Vállalja, hogy maradása esetén saját hibából nem késik, nem lóg. És ha nem tartja be vállalását, akkor vállalja annak következményeit, ami a legsúlyosabb is lehet.

Viki szerint a panaszoltnak minden adottsága, háttere meg van ahhoz, hogy be tudja tartani elhatározását. Az édesanyja is támogatását fejezte ki.

Határozat: Panaszoltat az Iskolabíróság kizárja a Politechnikum tanulói közül, amit a 2007/2008-as tanév végéig felfüggeszt.

Feltétele a panaszolt maradásának, hogy negyedévente legfeljebb 3 igazolatlan órája lehet. Fontos, hogy ezt a számot a panaszolt nem kihasználhatja, feltétlen érvényesíthető keretszámként kezelje. Ebbéli törekvése érzékelhető legyen környezete számára. A megmaradt órák a következő negyedévre nem vihetők át. A határozat megszegése

automatikus IB eljárást von maga után.

A szülőnek szorosabb figyelemmel és naprakészen kell követnie gyermeke esetleges hiányzásait és késéseit. Minden tudható reggeli késés, hiányzás esetén még aznap fel kell vennie az osztályfőnökkel a kapcsolatot, és lehetőség szerint minden elért igazolatlan óráról értesülnie kell az osztályfőnöktől.

Panaszolt vállalását a Bíróság egy esetleges újabb tárgyalás esetén számon kéri, illetve ezen döntését priuszként veszi figyelembe. Az osztályfőnököket a Bíróság az adminisztrációs fegyelem hiánya miatt figyelmeztetésben részesíti. Felhívja figyelmüket az ilyen ügyekre vonatkozó iskolai eljárásrend betartására.

A határozat hatálya a 2007/2008-as tanév.

Indoklás: A panaszolt 46 igazolatlan órája alapján fennáll az iskolából történő „automatikus kizárás” szükséges feltétele, ugyanis a jogszabály a 30 igazolatlan órát meghaladó esetekben ezt írja elő. Panaszolt sorozatosan és súlyosan megszegte a polis együttlét szabályait, együttműködési szándéka többnyire csak szavakban élt, tettekre nem váltotta azokat, kivéve a szerződéskötés óta eltelt időszakban nyújtott szerény igyekezetét.

Enyhítő körülményként vette számba a bíróság panaszolt együttműködési szándékát a tárgyaláson, a változás irányába tett ígéretét, elhatározását. A bíróság nem alkalmazhatta a legsúlyosabb ítéletet, mert az osztályfőnökök nem kellő figyelemmel, módon és időben reagáltak a kialakuló helyzetre, és feltételezhető, hogy a megelőző intézkedések hiánya is okolható a kritikus állapot kialakulásáért.

Politechnikum 2007. július 23.

Az IB nevében: Szabó László, tanárbíró

Kanadai élménybeszámoló

Elég furcsa hely ez a Kanada. Tegnap megebédelttem egy nagyon helyes kis kávézóban, ahol megszólított, majd mellém telepedett egy csöppet, de tényleg csak egy csöppet flúgosnak tűnő ember, aki azt mondta, Kitchener (ahol most állomásozom, Torontótól egy órára) nem a legjobb hely arra, hogy általános benyomásokat szerezzek az országról. „Not an untrue picture, but definitely not a good one” – ezt mondta. Szóval így olvassátok.)

Az, hogy ez az ember odaült mellem, és beszélgetett velem Európáról meg a globalizáció szörnyűségeiről, azt hiszem, teljesen megszokott itt. Úgy értem, nagyon kedvesek és nyitottak erre fele az emberek, és ezt úgy értsétek, hogy tényleg azok. (Már ha olyan szerencsétek van, hogy találkoztok eggyel is.) Nem tudom, hogy hol vannak amúgy, de hogy nem az utcán, az tuti. Szóval ha sikerül beléjük botlanotok, akkor irtó helyesek. Ráérősen, amolyan kisvárosi tempóban éldegélnek, kellemesen elcsacsognak egymással a boltban, hello, hogy vagy mindig, legyen szép napod. Egyszer egy üzletben, amikor, a szokásos budapesti mit-bámulsz-már-a-képeembe arckifejezéssel mentem, egy ember hosszan méregetett, majd egyszer csak nem bírta tovább, és rám szólt:

„Smile! Don't be so sad!” (Hú, ez biztos feltűnőbb, mint az akcentus, nem is gondolná az ember, mitől rí le róla, hogy nem idevalósi...) Szóval úgy tűnik, tényleg más dolguk sincs, mint hogy azon aggódjanak, milyen napod van, és ha jó napod van, és hát ugyan miért ne lenne az, akkor megnyugodva, széles mosollyal az arcukon mennek tovább a dolgukra.

A város maga nem túl városias kinézetre amúgy. Mert hát ugye ha azt hallja az ember, hogy város, akkor azért, akármilyen kicsi is (200 000 lakos), meg akárhogy is más kontinens, más ország, mégiscsak van az ember fejében valami fogalomhalmaz, amit a városhoz köt. (Tudom, hogy ezt valahogy hívják a szemantikában...) Na, ezek a dolgok itt mind nem igazak. Először is, nincsenek benne gyalogosok ugyebár. Aztán: utcák sincsenek. Bár annak hívják őket, leginkább autópályának tűnik mindegyik. A bátyám a belváros közepén lakik, de esküszöm olyan, mintha a ferihegyi gyorsforgalmi út menne el a ház előtt. Buszok ugyan vannak, de a fenti okok miatt nem ül rajtuk senki. Vagyishogy alig-alig. Na, de ami a legelképesztőbb, és a legbájosabb is, az az, ahogyan a belváros főutcájától egy lépésre már szinte a vadonban érzed magad, vagyis el sem különül a kettő. Életemben annyi mókust, mint itt, nem láttam! Ugrálnak a parkolóban meg a játszótereken, mint Isztambulban a macskák, vagy mint Budapesten a verebek. Mész mondjuk a Starbucks vagy a helyi kedvenc, a Tim Hortons mellett (szintén kávéházlánc), és egyszer csak ott totyog melletted egy vadliba!!! Nem ám vadkacsa, hanem vadliba, az, amelyik a Nils Holgersonban is volt, amelyik derekig ér. A bátyám állítja, hogy futás közben találkozott már szarvassal és nyuszikkal is! És mindez a város közepén! És a fák, úristen! Hatalmasak és gyönyörűek, és rengeteg van belőlük. És még parkok is vannak, gondolhatjátok, akkor azok milyenek, ha a főutca maga a vadon. Próbáltam képeket csinálni, de ezt asszem nem fogom tudni visszaadni.

Szóval minden iszonyú nyugis és valószerűtlenül idilli errefele. A bátyám olvastott valami statisztikát, hogy a kanadaiak 40%-a rendszeres cannabis-fogyasztó, és akkor már majdnem kezdtem érteni a dolgot, de aztán helyesbített, hogy csak 15%, szóval erre nem lehet fogni. Maradnak a fák. Talán.

Az emberek amúgy szeretik hasznosan és kellemesen eltölteni az idejüket errefelé. Ezért aztán mindenféle klubokat, szervezeteket alakítanak. Nem tudjátok elképzelni, hogy mi mindennek van itt klubja. Kezdem azt gondolni, hogy nem volt túlzás a Harcosok Klubjában a hererákosok klubja.

A kedvencem eddig a Chess Club for Kids – Growing Young Minds, vagy valami hasonló, sakktanfolyamok, bajnokságok gyerekeknek, hasznos tanácsok a sakkozó gyerekek szüleinek, stb. Voltunk futni a bátyámmal, csatlakozott hozzánk Meredith és Peter, őket honnan más-honnan ismernénk, mint a futóklubból. És nem ám a reményvesztett, magányos nyomik járnak ezekbe, hanem bárki, min-

denki, szóval ezek igazi, létező, működő dolgok.

És ha esetleg azt hinnétek, hogy mindezek csak a kisvárosokra igazak, hát tévedtek. Mert voltunk Torontóban is, ami annak ellenére, hogy külsőre egy sima észak-amerikai világváros felhőkarcolókkal, zsúfolt közlekedéssel, kiváratlanul hosszú dugókkal (a Toronto Life-ban olvastunk is egy statisztikát arról, hogy mi volt a legextrémebb dolog, amit az emberek csináltak már dugókban, a válaszokat, azt hiszem, nem akarjátok tudni...), és rengeteg különböző nációval (állítólag több mint százfével!!!), szintén nagyon emberi. Az emberek egymásra mosolyognak, beszélgetnek, és valahogy ugyanaz a bájos kisvárosi tempó jellemző rá, mint Kitchenerre. Nagyon élhető és jó ritmusú az egész város, rohanásnak és rosszkedvnek nyoma sincs. A legszimpatikusabb az egészben valahogy az az ősbizalom, ami árad mindenhol. Teljesen megszokott látvány például a belváros közepén egy lehúzott ablakú autó, a slusszkulccsal a zárban. (El sem tudom képzelni, hogy van itt bűnözés, pedig van. Igaz, a kanadaiak által leggyakrabban elkövetett bűncselekmény a gyorsajtás, azért vannak igazi városi bandák is, meg leszámolások is, meg minden ilyen szokásos nagyvárosi dolog, legalábbis az újságokban lehet ezekről olvasni. De összességében mégiscsak elképzelhetetlen.) Igaziból el tudnám képzelni, hogy ott éljek egy darabig, ami nagy szó, ezt nem sok helyen érzi az ember.

Jaj, muszáj még egy dolgot elmondanom: a legviccesebb intézmény Kitchenerben az ún. „public gardens”, ami azt jelenti, hogy ha esetleg valaki nem kertes házban lakik, de mégis szeretne mondjuk friss paradicsomot vagy bazslikomot a

vacsorához, annak nem a balkonon kell vele vesződnie (mint nekem, remélem, a szomszéd néni jó gazdája a fűszernövényeimnek odahaza), hanem elmehet a város egy pontjára, ahol egy számára kijelölt helyen (persze másokkal osztozva rajta) kedvére kertészkedhet. És még egy bizonyíték arra, hogy ettől a torontói lélek sem áll távolabb: egy újságban olvastam, hogy Torontóban a legkedveltebb háziállat nem a kutya vagy a macska, hanem... a tyúk! Az emberek legszívesebben tyúkot tartanak az erkélyükön!!! Elképesztő! És ahhoz, hogy mindent megtudhassanak a tyúktartásról, beiratkozhatnak a ... na hova? Természetesen a tyúktartók klubjába. Ezt így higgyétek el, ahogy mondom, nem most találok ki! Ezt tényleg mind egy újságban olvastam.

Ha esetleg azt hinnétek, hogy egész nap újságot olvasok, hát nem, de valóban sok érdekes dolgot lehet megtudni belőlük. De természetesen a bátyám az, akitől leginkább zúdul rám az információ. Rengeteget mesél az itteni dolgokról, én meg örömmel hallgatom. Szuper édes és figyelmes ám a bátyám, nagyon aggódik, hogy jól érzem-e magam, tízpercenként telefonál, hogy hol vagyok, mit csinálok, minden rendben van-e. Mondjuk a fakanalat nem csavarta ki a kezemből, sőt, minden nap kíváncsian kérdezte, hogy na, akkor ma mit főzöl vacsorára. Gulyásleves, mi mást. Na, vacsora. A sok közül a legnagyobb hőstette kétségkívül az, hogy még a hihetetlen kaja-parámhoz is rettentő rugalmasan áll hozzá, pedig belátom, hogy az valóban nem könnyű. Szörnyülködve nézi ugyan, ahogyan eszem a boldogan beszerzett teljes kiőrlésű kenyereket, de másnap meglepetésnek hoz nekem búzacsirát a salátámba, mert a trendi vegák azt

eszik. Azt ugyan nem mondta, hogy egy sarokra itt van az organic food store, de nem baj, én megtaláltam, hát, elég nehéz volt elrángatnom magam onnan. Ūristen, olyan mézek vannak ott, hogy elállt a lélegzetem. Amúgy rengeteg vega van itt, ami nem is csoda, szerintem tényleg elég hozzá megnézni a food tv-n egy barbecue-s adást. A helyi BBQ fesztiválon is egyszerűen csak veggie's nightmare néven futott a fő fogás.

Szóval helyes a bátyám nagyon, holnapra például mindenféle meglepetéssel készül, mondjuk az egyiket elmondta: elmegyünk a futóklubba, ahol tudományosan megvizsgálják a lábamat, és vesz nekem egy tudományosan kiválasztott rettenetesen profi futócipőt. Estére meg szülinapi partit szervezett!!! Na nem egyedül nekem, kettőnknek, mert neki is most volt a szülinapja, de a meghívóba beleírta, hogy együtt ünnepeljük. Végre megismerem a barátait, eddig csak eggyel találkoztam, az helyes volt.

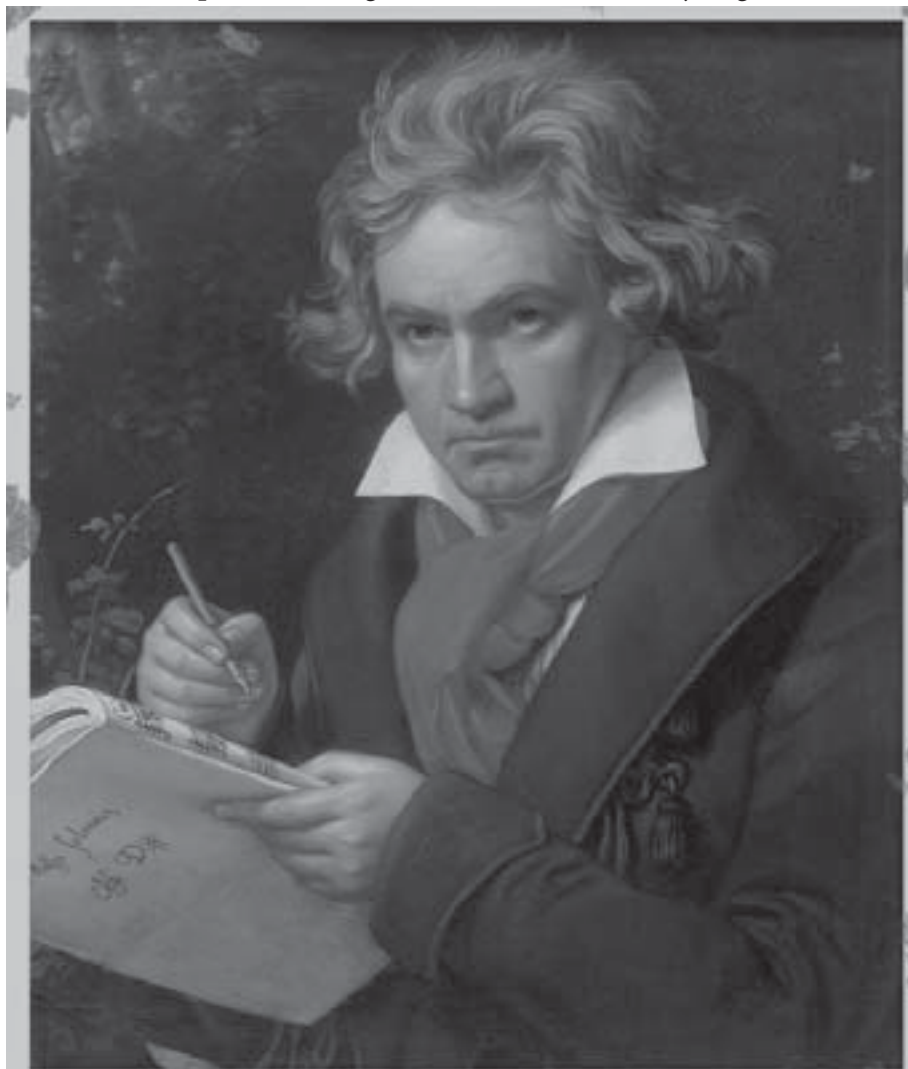
A gyerekek meg persze imádnivalók. Már első este folyamatosan beszéltek hozzám, azt hittem, több idő kell majd nekik, hogy felengedjenek, de szerencsére nem kellett. Tegnap süttünk együtt banános süteményt, meg ma is főztünk együtt meg legóztunk, meg mindenfélét játszunk, és állandóan magyaráznak, hogy daddy így, meg Kriszti úgy, iszonyú édesek. Azért a jövő hét nem lesz könnyű, az biztos. Remélem, elutazunk valahova, még nincs eldöntve semmi. Én mondtam a bátyámnak, hogy még több fát akarok látni.

Na, egyelőre ennyi...

Csókolok mindenkit.

Wágner Kriszti

A maratonról (és más izgalmas programokról) részletes információt a <http://drzed.blog.hu> oldalon találhat az ifjúság.

Szigorúan titkos Beethoven maraton szeptember 29-án szombat 18.00-tól,
másnap reggel 8:00-ig a Színhásteremben. Egyedül gyere!
Ne szólj róla senkinek! A kapuban csak annyit mondj, hogy Dr. Zed küldött.
A jelző: bébifőka. Sok szerencsét! A közeli viszontlátás reményében,
M ügyök

Gólyatábori benyomások

Királyrét, 2007. augusztus 25-29.

Hoppá

· Nagyon jó volt. Az tetszett benne, hogy nem volt az egész kötött; ha nem akartál focizni, lehetett mást. Jó volt a hangulata. Jók voltak az osztályidők. Jól meg tudtunk ismerkedni egymással és tanárainkkal. Jók voltak az előadások, hogy mindenki megpróbálta száz százalékosan csinálni. Amikor csoportokban voltunk és feladatok voltak, például nálam csak olyan emberek voltak, akikkel egy szót se beszélgettem azelőtt, és mégis nagy élmény volt.

· A gólyatábor szerintem egy jó dolog. Sok ismerőst és barátot szereztem. A programok nagyon jók voltak és élménydúsak. Nekem a beszélgetések és a Poli-szellem tetszett a legjobban. A kirándulás szerintem egy kicsit sok volt. Megismerem az osztálytársaimat és a másik évfolyamot. Szerintem jó volt, ká, hogy már jövőre nem lesz. (Faludi András)

· A polis gólyatáborok – a bátyáim elmondása szerint – mindig nagyon érdekesek. Ezért én is kíváncsian vártam. Nem csalódtam, mert a 11.-esek kiváló programokat szerveztek. Ezek közül nagyon tetszett az akadályverseny és az előadások. Ezek azért tetszettek, mert sok ötletet láttam bennük, és nagyon érdekesek voltak. Sajnos a 11.-esek az utolsó előtti napon elmentek, de azután is jó programok vártak minket. A búcsúztatásuk után elmentünk egy egész napos túrára, ami után senkit sem kellett ágyba parancsolni. Az utolsó napon búcsút vettünk a szálláshelytől és elindultunk hazafelé. Én úgy érzem, hogy a tábor végére egész jól megismertük egymást. (Szabó András)

· A gólyatábor szerintem egy nagy ötlet. Több okból nagyon hasznos. Pl.: megismerjük a leendő osztálytársakat, évfolyamtársakat, tanárokat, a Polit. Azonkí-

vül még egy utolsó nyaralás is. Én nagyon jól éreztem magam. Sokat nevtünk, szórakoztunk, beszélgettünk. Szerintem jó osztályközösség leszünk. Már a hétvégén is találkoztunk páran. Én nagyon remélem, hogy ez így is marad a következő évben. (Balog Péter)

· Királyréten voltunk, és nekem nagyon tetszett maga a hely, de a szállás meg az étterem is. Nagyon érdekesek voltak a programok és persze jók is. Nekem például a Poli-szellemmel való találkozás volt a legnagyobb élmény. Azért, mert nagyon jó fej volt. Ezen kívül tetszett még az akadályverseny. Sok barátot szereztem, és pár tanárral is megismerkedtem. Volt egy hosszú túra is, az volt aztán a jó nap. Hosszú volt, de nagyon szuper. A kisonvat is nagy élmény volt, amikor lefele gurultunk.

· Amikor a szálláshoz értünk, elfoglaltuk helyünket. Szinte minden nap fél nyolckor volt az ébresztő, kivéve kedden, mert akkor negyed nyolckor volt. Azután elmentünk reggelizni. Mindennap volt valamilyen jó program. Kedden elmentünk egy egész napos kirándulásra. Szerdán csak 8-kor kellett kelni és rendet kellett rakni. Szerda délután elindultunk haza a vonattal. Szerintem nagyon jó volt a tábor. Remélem az iskola is ilyen jó lesz.

· Minden nagyon tetszett. A legjobb a Poli-szellem volt. Az egynapos túra is jó volt, bár a végére fáj a lábunk. A programok nagyon jók voltak. Sokat nevtünk és „sírtunk”. Az e-GYIKesek is nagyon aranyosak voltak. Szóval tényleg nagyon jó volt minden. (Noll Petra)

· Én mindent nagyon élveztem. Az első nap nagyon izgultam. Attól féltem, hogy nehéz lesz a beilleszkedés. Az első nap nagyon jó volt. Mindenfelét csináltunk: karakötőt csináltunk, énekelünk, a tábortúz

mellett is énekeltünk. Már az első napon elkezdtünk gondolkodni az osztálynevén. Utolsó estén megismerkedtünk a Poli-szellemmel. Az elején nagyon izgultam, mert azt hittem, hogy a sötét erdőben fogok sétálni, de egyébként nagyon jó volt. Az utolsó előtti nap túrázni mentünk 9-től este 9-ig. Nagyon fáradt voltam. Másnap pedig hazamentünk. Sajnáltam, mert nagyon jó volt. (Szabó Fanni)

· A gólyatáborban annyira sok és jó program volt, hogy ha mind leírnám, szakállat növeszthetnék. Akkorát, hogy a Poli-szellem szakállá az enyémhez képest piskóta lenne. Ezért csak kevés programot írok le. Nagyon tetszett az, hogy szabadon lehetett választani különböző programok közül, és nem volt megszabva, hogy mit kell csinálni. Konkrétan nagyon tetszettek az osztályidős, a különféle csoportos beszélgetések és végül, de nem utolsósorban a Poli-szellem. A tábor utolsó előtti éjszakáján volt a „beavatás”. Mindenki izgult, ugyanis a tanárok és a tizenegyedikesek úgy mondták el ezt az egészet, mintha a szellem egy nagyon nehéz kérdést tenne föl, amire nehéz válaszolni, és ha rosszul válaszolunk, akkor más útra küld, mint kéne. Ha elfelejtett valaki ajándékot vinni neki, akkor azonnal vissza kellett menni és vinni neki valami mást. Én is így jártam. Nagyon hideg volt, fáztam. Nem félttem, inkább kíváncsi voltam. Elégé megéremültem attól a gondolattól, hogy majd egyedül kell bolyonganom és keresnem a megfelelő utat a célig. Ezt pedig mindenki így adta elő, és így félelmetesnek is tűnt. Nagyon meglepődtem, amikor nem ez történt. Egy mécsesekkel kivilágított „folyosón” át megtaláltam a szellemet. Számomra az a „folyosó”, amikor megláttam, úgy tűnt, mintha, mintha... Ezt az érzést nem tudom elmondani, olyan különleges volt. Nagyon élveztem az estét. Nagyon jó volt a gólyatábor is. Remélem, hogy az iskola is hasonló élményeket tartogat

számomra. Örülök, hogy ebbe a suliba kerültem! (Zajkás Benedek)

· Mivel nekem ez volt az első gólyatáborom, nem tudok olyanokat mondani, hogy ez jobb volt, mint a másik, mert..., de ha lettem volna másikon, ez biztosan jobb lett volna, mint az. Megismertem a gyerekeket és a tanárokat. A tanárok mind jófejek, nem hittem volna, hogy rögtön átengednek egy másik osztályba. Kedves volt tőlük. A gyerekek közül sokan lettek barátaim, és a fiúk is elviselhetők. Szerintem jó volt, és még a túra sem volt olyan rossz.

· Még sosem éreztem magam ilyen jól egy táborban, nem volt olyan perc, hogy unatkoznék, és hogy bárcsak már otthon lennék. Egyedül azt sajnálom, hogy a tizenegyedikesek elmentek az utolsó napon nyitótáborba. Nélkülük egy kicsit unalmasabb volt, de az az egy nap nem számít. Ami a legjobban tetszett, az az volt, hogy találkoztam a Poli-szellemmel. Nagyon jó hangulata volt a dolognak, este, sötétben, friss levegőn egyedül elindulni egy mécsesekkel kirakott úton, hát nem volt semmi. Amit sajnálok, az az, hogy csak egyszer lehetek gólyás, de az felvidít, hogy szervező még lehetek. (Duliskovch Borisz)

· Nagy izgalommal vártam, hogy elérkezzen a táborozás napja. Szerencsére az idő jó volt. Kismaroson találkoztam először az osztállyal. A vonaton megismertem Lócit, végig neveltük az egész utat. Amikor a szobákat foglaltuk el, nagy szerencsénk volt, hatan voltunk egy 14 ágyas szobában, mindenkinek minimum két ágy jutott. Éjszaka nem nagyon tudtunk aludni, 130 felé mégis sikerült. Másnap az akadályversennyel ment el az egész nap. Este egy fokkal már jobban aludtunk. Reggel készülődtünk a tornához, a torna után elmentünk reggelizni. Kaptunk egy feladatot, elő kellett adni a Hófehérke és a hét törpét. Sikeresen előadtuk. Este gólyafilmeket néztünk. Ezen az estén jól alud-

tunk. Reggel 20 perccel korábban keltünk és elindultunk egy kemény túrára, este 2000-ra hazaértünk. Ma este senkinek se kellett kétszer mondani, hogy menjen aludni. Reggel elkezdtünk gondolkozni, hogy mi legyen az osztálynevünk, végül a Hoppá név mellett döntöttünk. Szerda reggel elkezdtünk pakolni. Délután elindultunk haza a kisvonattal, elbúcsúztam a többiektől és leszálltam Kismaroson. (Rudolf Ádám)

- Mikor megérkeztem, kicsit megijedtem, hogy mi lesz, hisz nem ismertem senkit, kivéve az egyik lányt. Ám kicsit megnyugodtam, mikor rájöttem, hogy többségünk így van ezzel.

- Először vonaton utaztunk, aztán pedig kisvasúttal, mire elértünk Királyrétre, ahol a szállásunk volt. Hatan kerültünk egy szobába, mivel az osztályban csak ennyi lány volt. Később jött még egy lány, ám ő valahogy mégis a másik osztályba került, hozzánk pedig még egy lány jött. Első nap inkább csak ismerkedtünk a tanárokkal és egymással, aztán a második nap már mindenki felszabadultabb volt. A programok jók voltak, és mindenki élvezte. Érdekes, kedves emberek, érdekes dolgok vettek körül, és ez mindenkit megnyugtatott. A névötletek csak jöttek mindenkitől, ám tudtuk, hogy a végén csak egy név fog maradni. A harmadik napon is minden jól telt. Volt egy kirándulás is a negyedik napon, amire senki sem akart elmenni. Végül az is jól sikerült, igaz, mindenki nyavalygott, hogy pihenni akar. 20 km-t sétáltunk erdőkön keresztül, mire odaértünk a kijelölt célunkhoz. Ott megnéztünk egy vizimalmot és a tájházat, majd pihentünk körülbelül 15 percet, azután indultunk is vissza. A szállás felé két részre oszlott a csapat. Az egyik az volt, aki bírta, és pihenés nélkül, gyors tempóban ért vissza, a másik pedig, akik lassabban szerettek volna menni. A második csapatban voltam, és sajnálatos

módon el is tévedtünk, de végül is megtaláltunk az útra. A táborba is sikeresen megérkeztünk. Másnap kellett hazamenni. Mindenki szomorú volt, hogy most el kell válnunk, bár tudtuk, másnap úgyszólván találkozunk és csak egy fél napot töltünk egymás nélkül. Már nagyon kíváncsi vagyok, hogyha a gólyatábor ilyen jól sikerült, akkor az igazi suli milyen lesz? (Bokori Brigitta)

ZOÉ

- Fantasztikusak voltak a szervező diákok, nagyon köszönjük nekik a tábori programokat!
- Nagyon jó volt a gólyatábor, mert sokat hülyéskedtünk és sokat nevtünk. (Bakonyi Márton)
- Nagyon tetszett a szállás, mert sok mindent lehetett csinálni. A kirándulás is nagyon jó volt. Jó volt a szervezés. (Dobos Gábor)
- Nagyszerű volt. Tetszett a túra, jók voltak a programok. Mindenki jó fej. Leg-

jobb élményem a Poli-szellemes éjszaka. Jó volt a szállás és a névválasztás.

· Nem volt rossz, a Poli-szellem ügyesen volt megrendezve. A kirándulás is jó volt. A tábor alatt sok jó barátot szereztem. A szervezők jó munkát végeztek.

· Nagyon tetszett a gólyatábor. Jól meg volt szervezve, érdekesek voltak a programok. Szerintem ez a hét fontos volt, hogy megismerhessem az osztálytársaim. Érdekes volt találkozni a Poli szellemével. Nekem legjobban az előadások tetszettek. Az osztályidőn sikerült egy jó nevet választani: ZOÉ.

· Nekem a legjobban a táborban a filmnézés tetszett. Jó volt még a Poli-szellemmel való találkozás és a hülyéskedés az új barátaimmal. Nagyon jó volt még a újház is. A legrosszabb a túrázás volt azért, mert hosszú volt. (Rozgonyi Máté)

· Az e-GYIKesek nagyon jól megszervezték a tábort. Király volt a számháború, a harcupuszi meg érdekes. A kirándulás is jó volt, bár kicsit lassan mentünk. A szállás is jó volt a Szőke lábszágán kívül. A kaja túrhető volt. A helynek az volt a hátránya, hogy nem volt térerő.

· Nagyon tetszett a tábor. Kicsit túl sok program volt. A legjobban a kisvasutazás tetszett. (Anita)

· Nagyon jó volt, főleg amikor lerohamoztak az osztálytársaim. Jó sokat beszélgettünk az élet folyásáról és a szerelmi gondjainkról. Azt hittem, hogy ujjal fognak mutogatni, hogy „Nézd, ez az a raszta, aki megbukott!” Ehelyett teljesen jó arcok voltak velem, alig jött szóba, hogy megbuktam-e vagy nem. Nekem leginkább a túra tetszett, mert az osztálytársaimmal össze tudtam ismerkedni. Élveztem azt a két napot. Éljen a ZOÉ!

· Nekem nagyon tetszett a tábor, mondtuk egy nappal később érkeztem. Szerencsére az osztálytársaim is nagyon befogadóak voltak. A programok is nagyon jók voltak. Még a túra is tetszett, pedig

nagyon fájt a lábam, de jó volt. Szerintem az egész jó volt. (Tóth Zenkő)

· Nagyon izgalmas és jó volt a gólyatábor! A Poli-Szellem nagyon izgi volt, még előtte is féltem egy kicsit. A programok nagyon jól voltak megcsinálva. Akik rendezték az egészet, ők nagyon helyesek voltak. Nagyon nagy élmény volt és izgi. (Grawátsch Lili)

· Szerintem az egész jó volt, de voltam már jobb táborban is. A túra túl hosszú volt és fárasztó, szerintem egy félnapos túra jobb lett volna. A disco pedig ne egy túra után legyen, mert így már szinte senkinek sincs ereje táncolni. A Poli-szellem nagyon jó volt, és a filmvetítés is. Mondjuk két foglalkozás között minimum fél óras szünetnek kellene lennie. A szobával semmi gondom sem volt, csak a lakótársaim voltak nagyon hangosak. Még a jó dolgokhoz visszatérve: a számháború is egész jó volt. A kaja is ehető volt, a színházi előadások is humorban gazdag alkotások voltak. Mondjuk a fiúk néha nem fértek a bőrükbe, volt egy olyan éjszaka még a takarodó előtt, amikor nem volt egy szoba sem, ahol nyugton le lehetett volna ülni egy jó társaságban anélkül, hogy meg ne süketültem volna. De azért ez is egy nagyon jó tábor, ahol az ismerkedés volt a cél, és hogy rengeteg pozitív élményünk legyen

· Az egészet összevetve nem volt rossz. Sőt, egész jó. Azt megtanultam, hogy tízágys lányszobában aludni lehetetlen. A legmélyebb nyomot a túra hagyta bennem. A miértjét nem tudom, de V alakban mentünk. És hogy lehet szalámis zsömlébe uborkát tenni? De így, visszagondolva már vicces, bár az izomláz még mindig a lábamban van. Na meg a harcupuszítás sem volt rossz. Hála az égnek, nem volt gyakran, de jó volt nézni, hogy verik szét egymást. Az osztálynévválasztás is érdekesen alakult. Még mindig várom, mikor lincselnek meg a Po(ko)lisok. Azt a

pár kisebb konfliktust, amit a csendért és a nyugalomért folytattunk, meg a tér-erővadászatot levéve, nagyon faya volt a gólyatábor.

· Nagyon tetszett a számháború és az akadályverseny. A harcupuszin részt vettem, igaz, inkább jó volt nézni, ahogy a „szöszit” szekálták a programon. A színházi előadás is nagyon tetszett, mi a Csipkerózsikát horrorban adtuk elő. A szobánk is egész jó volt, de az ágyak nagyon alacsonyak voltak, és az egyik szobatársamnak, szökének illatozott a lába. A szervezőkkel töltött idő is jó volt, de a Poli-szellemre nagyon sokat vártunk. Nekem azt a kérdést tette fel, hogy melyik finomabb: a vaniliás vagy a pezsgőkrémes croissant. Nagyon korán keltünk fel, ez rossz volt számomra, és a szobatársaim nem tudtak felkelteni, elneveztek Csipkerózsikának. A hazamenet egész jól telt, de a kisvona zakatolt. De jó volt a gólyatábor! (Tojás)

· Jó volt. A Poli-szellemmel volt a legjobb találkozni. Jó volt kitalálni az osztálynevet. Nagyon unalmas volt megtervezni és eljátszani a Hófehérkét modern verzióban, miközben egy csákányt reklámozunk. Az oda- és visszaút nagyon borzasztóra sikerült.

· Az odautazás rossz volt. A szállás nagyon jó volt. A tábor jó volt magában. Az éneklés nekem nem tetszett. A beszélgetés volt a legjobb. A nevünk nekem nem tetszik. A hegyi túra nem volt jó. Ami még jó volt: a Poli-szellem. És még ami rossz volt: a harcupuszi

· Nagyon jó volt a tábor. Úgy volt, hogy négyen leszünk egy szobában, ehhez képest nyolcan voltunk egy 14-es szobában. Második este az egyik fiú alatt leszakadt az ágy. Na ekkor döntöttem úgy, hogy lent alszom és nem fönt (mert emeletes ágyak voltak). Összebarátkoztam két sráccal és szerepjátékoztunk. Szerintem ez volt a legjobb dolog. Meg a Poli-szellemmel találkozni. Élveztem az egész tábort. Tök jó volt. Kár, hogy nem volt hosszabb.

Színe-JáVa

· Nekem nagyon tetszett a tábor. Az egész tábor alatt nagyon jó hangulat volt, örülök, hogy ebbe az iskolába járhatok. (Lapos Bendegúz)

· A gólyatábor... hát igen! Nagyon jó kis csapat gyűlt össze, remekül éreztem magam. Mindenki megnyílt, megismerkedt a többiekkel. Az e-GYIK-esek nagyon jó programokat szerveztek, nagyon közvetlenek voltak velünk, kisebbekkel. Jó volt a szállás is és minden. A legjobban a beavatás tetszett, annyira élethű volt, hogy tényleg bevetttem, de nem csak én, hanem szerintem mindenki. Szóval soha nem fogom elfelejteni, lesz, mit meséljek otthon meg majd az unokáimnak, gyerekeimnek. Egyszóval remek volt. Köszönöm mindenkinek! (Dackó Henrietta)

· Tizenhármán kerültünk egy szobába, ami jó volt, mert élménnyel teli beszélgetéseket töltöttünk el esténként. Sok olyan program volt, melyben kimutathattuk, hogy milyenek is vagyunk. Klassz osztályfőnököket kaptunk. Az osztályban nagyon összemelegedtünk és különböző párok alakultak ki. Az egész olyan volt, mint egy nagycsalád. (Lőrincz Alexandra)

· Szerintem nagyon jól meg volt rendezve az egész. Tetszett a beavatás, az, hogy az osztály jól kijött egymással, a 11. esek, ja és hogy jó túsorozat vagyok! (Dévényi Tamás)

· Szerintem a beavatós-szivatós balhé volt a legjobb, mert szerintem mindenkiben volt egy kis kétely, hogy most tényleg csak szivatnak vagy ez most komoly? Nagyon jó volt.

· Sokat hallottam már a polis gólyatáborokról, de megtapasztalni egészen fantasztikus volt. Annyira élveztem az összes kreatív programot és együttlétet. Mindenkiben nagyon sok energia és kalandvágy volt ez egész tábor során. Öröm volt a tanárokkal és a 11.-esekkel együtt lenni és

együtt, dolgozni. Nagyon szép helyen laktunk, amit sétáink során is megtapasztalhattunk. Egyszóval köszönöm és ezúton is köszönöm a szervezőknek! (Nemes Nóri)

· A Színe-JáVát nagyon összeválogatták. A névvel sok baj volt, de aztán e mellett döntöttünk. Nagyon jól éreztem magam és rájöttem, hogy tök jó túravezető vagyok és szerény. (Dani Attila Ákos)

· A gólyatábor találkozójánál a többség elég halk és szeppent volt. Folyamatosan oldódtunk, beszélgettünk. A tábor végére nagyon jó társaság lettünk. Ebben az osztályban színes egyéniségek tömkelege található. Színe-JáVa (Trapp Zsolt)

· Minden nap csodásan telt, habár az utolsó napok fárasztottak le leginkább, de így is nagyon tetszett, mert fáradtan is vagyunk a legjobbak. Én úgy érzem, hogy a tanárok is szerepet játszottak a társaság összekovácslásában. (Gulyás Anna Róza)

· A gólyatábor olyan volt, mint egy átlagos gólyatábor, csak sokkal jobb. Nem azért, mert a szállás sokkal jobb lett volna, nem azért, mert valami különleges ételket kaptunk volna. Nem azért, mert olyan extra programok lettek volna. Nem. Maga a poli tette jobbá, és maguk a polisok. (Fazekas Júlia)

· Arra számítottam, hogy nagyon meg fognak szívatni, de szerencsére megnyugodhattam. Az is tetszett, hogy az egész nem úgy lett felfogva, mint csak egy gólyatábor, hanem „ismerkedő tábor” is. Imádom ezt a sulit!!! (Visegrádi Sára)

· Nekem nagyon király volt a tábor. A hangulat is fantasztikusan jó volt a kezdetektől fogva. Az osztálytársaimról nem is tudok mást mondani, hogy irtózatosan nagy arcok!!! A tanárok meg a pedagógia királyai!!! A programok alatt is marha jól szórakoztam, szóval le a kalappal a szervezők előtt!!! Lassan kezdem elhinni azt a szlogent: „Ez is egy iskola csak sokkal jobb!” (Bakk Zsombor)

· Jók voltak a programok és a hangulat is

mindvégig jó volt. A szervezők is kedvesek voltak, és minden napra kitaláltak tök jó programokat. A rossz dolog csak az volt számomra, amikor beragadtam a WC-be, de most, hogy így leírtam, szerintem mindenki tudja fogja, hogy ki vagyok! (Luif Luca)

· Én tíz lánnyal voltam még együtt a szobában. Az első éjjelen már nagyon sokat nevtünk, és János azzal fenyegetett minket, hogy még egy szó és beköltözik hozzánk. Azután szépen lassan elhalkultunk. (Balatoni Fanni Flóra)

· Nagyon tetszik az is, hogy ennyire zenés az osztály, és emiatt a hangulat is nagyon jó tud lenni. A kajával és a szállással is teljesen elégedett voltam. Szóval ez egy kifejezetten jó tábor volt, és remélem, hogy mindig ilyen összetartó marad az osztály. (Hegedűs Zoé)

· Az egész tábor ideje alatt akkora boldogság és szeretetérzés volt bennem, amiről az előző osztályomban még csak nem is álmodhattam. Kimondhatatlanul élveztem az összes programot, és közben az járt a fejemben, hogy még öt kerek évig ezekkel az imádnivaló emberekkel járok egy osztályba. Nyugalom szállt meg (Bakos Lilla)

· A tanárok és a szervezők, mindent megtettek hogy ez a baráti légkör kialakuljon, összehívták a csapatot ezért-azért, és szép lassan fölöslegessé tették eme tevékenységüket. Erre akkor döböntem rá, mikor utolsó éjszaka az osztály ösztönösen összekapaszkodott, és együtt énekelünk... U.i.: Ne egyél ketchupos banánt, mert hasmenésed lesz. (Páthai Zsombor)

· Izgultam is, hogy mi lesz, Úristen, öt napig össze leszünk zárva, hogy mit fogunk csinálni egymással... Most pedig úgy érzem, mintha már több éve ismer-nénk egymást. Minden program – az éneklés, a túra – csak közelebb hozott minket egymáshoz. (Toronyai Flóra)

· Szombaton úgy mentem a Nyugati pályaudvarra, hogy szorongtam és félttem, pedig semmi okom nem volt rá... Mindent összefoglalva jó volt a tábor, jó volt a kaja. Mindent köszönök a tábornak és az e-GYIKeseknek. (Burián Péter)

· De egy programot soha nem fogok elfelejteni, mégpedig azt, hogy hajnalok-hajnalán bevittek minket a 11.-esek az erdőbe, és a tanárok leszidtak minket, később kiderült, hogy poén volt. Egyszóval imádom ezt az osztályt! (Sziklai Orsolya)

· Rengeteg volt a program; nevet kapott az osztály, tönkrement a lábam az egész napos túrázásban... Megnéztük több osztály gólyafilmjét, jókat neveltünk rajtuk, volt disco, amit én csak távolról hallgattam... És életemben először várom az iskolát. (Kozányi Hédi)

· Sok időtöltésből még tanultam is. Nagyon örültem, hogy gitározhattam a többieknek, és jólesett, hogy élvezték. Nagyon tetszik, hogy az általános iskolával ellentétben itt a tanárok felnőttként kezelnek minket. (Németh Attila)

· Szerintem jó volt a tábor, legalábbis jobb, mint amire számítottam. A programok jók voltak (főleg a harcipuszi), a szervezők pedig kedvesek voltak és közvetlenek. Na meg persze jó színészek.

A gólyaszívatas kicsit durva volt, de megemészthető. (Vándor Zsófia)

· Az én csoportomnak a „Piroska és a Farkast” kellett előadnia. Nem volt semmi, de a végeredmény se lett rossz, szerencsére. Habár a hét során sikerült lebénítani az orromat, ami még a mai napig fáj, ennek ellenére jó kis gólyatábor volt. (Cserna Lili)

Az eGYIKes szervezők élményei

Az első pillanatok egy kicsit döcögősen indultak, például a művészkedés, de ahogy megláttuk, hogy mennyire lelkesek vagytok, nyíltak és barátságosak, rögtön jobb kedvünk lett.

Jó érzés volt nektek programokat szervezni, mert tudtuk, hogy akármi is az, ti úgylis részt vesztek benne. Jó volt látni, hogy mennyire összetartó osztályok jöttek létre.

A tanárok is igen segítőkészek, együttműködők és kedvesek voltak.

Nagyszerűen éreztük magunkat, ezért még egy dalt is költöttünk nektek, az Alain Delon dallamára, amit már elénekeltünk egyszer.

Íme:

Ha polis diák szeretnél lenni,
A gólyatáborban részt kell venni,
De mi ezt egy cseppet se bánjuk,
Mert a tábort úgy imádjuk

Szervező néni/bácsi szeretek lenni,
Minden évben újra eljönni,
A diákokat jól megismerni,
A tanárokkal beszélgetni

Sajnos holnap el kell mennünk,
De minden percet nagyon élveztünk,
Tök jól összebarátkoztunk
Szeptemberben találkozunk!

Ó...

A szervezők

PÁLYÁZAT

A POLITECHNIKUM KOORDINÁCIÓS BIZOTTMÁNYA
 pályázatot ír ki diákok számára
GÓLYABÁL
 szervezésére

A pályázat tartalmazza

- a két új hetedikes és a bejövő nulladikos osztály részvételével október 12-én megrendezendő Gólyabál programjának tervét,
- a részletes feladatleírást, az időkeretek, a tárgyi, személyi és anyagi feltételeket,
- minden program esetében név szerint a kijelölt felelőst!

A pályázók törekedjenek a polis hagyományok megőrzésére (esetleg újak megteremtésére)!

Pályázhatnak a jelenlegi 10-12. évfolyamba járó diákok csoportjai.

Határidő: szeptember 17. (hétfő).

Eredményhirdetés: szeptember 19. (szerda)

A pályázatokat elbírálják: Szász Kata IT-titkár, Lendvai Györgyi pedagógiai koordinátor, Krudy Norbert diák

KORHATÁR NÉLKÜL

OKTÓBER 1-JÉN, HÉTFŐN LESZ A HAGYOMÁNYOS ISKOLAI
HELYESÍRÁSI VERSENY.

Akik szívesen megméretnék magukat ORTOGRÁFIAI SZEMPONTBÓL,
 NEVEZZENEK SZEPTEMBER 24-IG A MŰVÉSZETISMERET VAGY
 KOMMUNIKÁCIÓ SZAKTANÁRUKNÁL, VAGY A KÖNYVTÁROSNÁL.

Szakkörök – 2007-2008

Téma	Vezető	Időtartam	Időpont	Terem
Tollaslabda	Szabó László	90 perc	Kedd 15:00-16:30; Péntek 14:30-16:00	nagyterem
Gerinctorna	Gliba Viktória	45 perc	Kedd 14:30-15:15; Szerda 14:30-15:15	többcélú
A pszichológia izgalmas kérdései (érzékelés, vonzalom, szerencsejáték, előítélet...)	Varga Anna	60 perc	Kedd 14:30-15:30	
video	Csoncsi	2-3 óra	A hét hétfő du.	stúdió
filmklub*	Csoncsi, Pálos Gyuri	2-3 óra	B hét hétfő du.	A25
rádió	Csoncsi	15 perc	eseti	stúdió
alkotás-rajz	Bodonyi Éva	2 óra	Szerda du.	műhely
patchwork	Baloo	2 óra	Kedd du.	
ADSL Író-olvasó-önképző	Hargitai Bea	45 perc	Péntek 7. óra	
Másik színház (a szereposztás megvolt, idén nincs felvétel)	Majer Tibor		Szerda du.	A25
KPTV HÍR-ADÓ	Csoncsi	1 óra	Kedd	stúdió
Weblapkészítés és képszerkesztés	Péterfi Balázs	90 perc	Szerda 15.00-16.30	T-03
német érettségi előkészítő	Nagy Ilona	2007. szeptember-október	Hétfő 7. óra	B 14
német film (megnézzük németül, beszélgetünk róla németül)	Nagy Ilona	2007. november – 2008. május	Hétfő 7. óra	B 14

*Néző-Képző Filmes Önképzőkör – FILMKLUB

A komoly hagyományokra visszatekintő FILMKLUB ebben a tanévben is várja a nyitott, filmeket kedvelő és beszélgetni szerető, lelkes iskolapolgárokat!

Az idei – még tervezés alatt álló – program számtalan jobbnál jobb filmet kínál majd.

Egy szeptember végi, hétfő délután lesz az első alkalom, érdemes figyelni a plakátokat és a rádiót.

Egy apró változásra hívjuk fel a figyelmet! Rövid tárgyalásokat követően ettől a tanévtől kezdve bevezetjük a FILMKLUB BÉRLETET, melynek segítségével az, aki aktívan részt vesz a filmklub vetítésein-beszélgetésein, a művészetismeret tantágyból szerezhethet ötösöket.

Érdemes filmklubra járni!

Üdv

A szervezők

Az

ELŐSZOBA GALÉRIJA

2007. szeptember 3-tól

Hol van David Hasselhoff?
– A nomád tábor képekben –

című kiállítását mutatja be.

IRODALMI HÁZIVERSENY

SZEPTEMBERI forduló

BEADÁSI HATÁRIDŐ: 2007. OKTÓBER 1.

Évek óta minden számban közöl a Poligráf olyan kérdéseket, amelyeket ha valaki határidőre megfejt és bead a szerkesztőségbe, jelest kap művészetismeretből. Idén is folytatódik ez a hagyomány. Remélem, sokan élnek majd ezzel a jegyszerzési lehetőséggel.

A szerk.

1. Mit jelentenek az alábbi kifejezések? 10 pont

1. Polifág
2. Polifilmfest
3. Polifon
4. Poligám
5. Poliglott
6. Poligon
7. Poligráf
8. Polikróm
9. Polimer
10. Poliszém

2. Villámkérdések a magyar irodalomtörténetből: 10 pont

1. Ki írta Erkel Ferenc Bánk Bán című operájának szövegkönyvét?
2. Ki nyerte meg a Nemzeti Színház 1843-as pályázatát, amelyet a Szózat megírására írtak ki?
3. Gárdonyi melyik regénye játszódik Attila hun király udvarában?
4. Melyik 19. századi magyar író volt Feszty Árpád apósa, akit híres Körképén is megörökített?
5. Mi a címe Jókai Egy magyar nábob című regénye folytatásának?
6. Ki a főszereplője Arany László 1872-ben megjelent művének, A délibábok hőse című verses regénynek?
7. A Tragédia falanszter-színében ki az a reneszánszkori szobrász, aki arra van ítélve, hogy egész életében egyforma széklábakat faragjon?
8. 1941-ben Babits halálával megszűnt a Nyugat, és helyébe lépett a Magyar Csillag. Ki szerkesztette a lapot?
9. Kinek az első kötete az 1922-ben megjelent Szépség koldusa?
10. Milyen madár szerepel Kosztolányi regényének a címében?

3. Lássunk egy kis nyelvészetet is! 14 pont

1. Mely foglalkozás régebben használatos elnevezése a prókátor?
2. Kezet fog vagy beszélget valakivel aki parolázik?
3. Kényeztet vagy hiteget valakit, aki kecsegtet?
4. Mit jelent a gigerli kifejezés?
5. Mit csinál, aki lamentál?
6. Hány perc egy fertály óra?
7. Üget vagy vágdat, aki galopposzik?
8. Mit csinál, aki síbol?
9. Mit jelentett eredetileg a gyula, amelyből mára személynév lett?
10. Melyik nyelvből került a magyar nyelvbe a fillér szó?
11. Hát a forint?
12. Melyik városnevünk török eredetű: Miskolc vagy Debrecen?
13. Melyik 19. századi írónk alkotta meg a Noémi női nevet?
14. Melyik nagy világnyelv szókészletéből került a magyar nyelvbe az argóban használt kégli szó?

4. A következő kérdések Bán Zsófia: Olympia című írásához kapcsolódnak (ld. Poligráf 35. oldal). 6 pont

1. Ki az elbeszélője a novellának?
2. Mely XIX. századi költőre, festőre tesz utalást az elbeszélő?
3. Mely Manet-képek kerülnek szóba az írásban?
4. Hogyan kapcsolódik a plan-air fogalma a novellabeli szituációhoz?
5. Kire, mire utal a cím?
6. Mi az a többször említett Szalon a novellában?

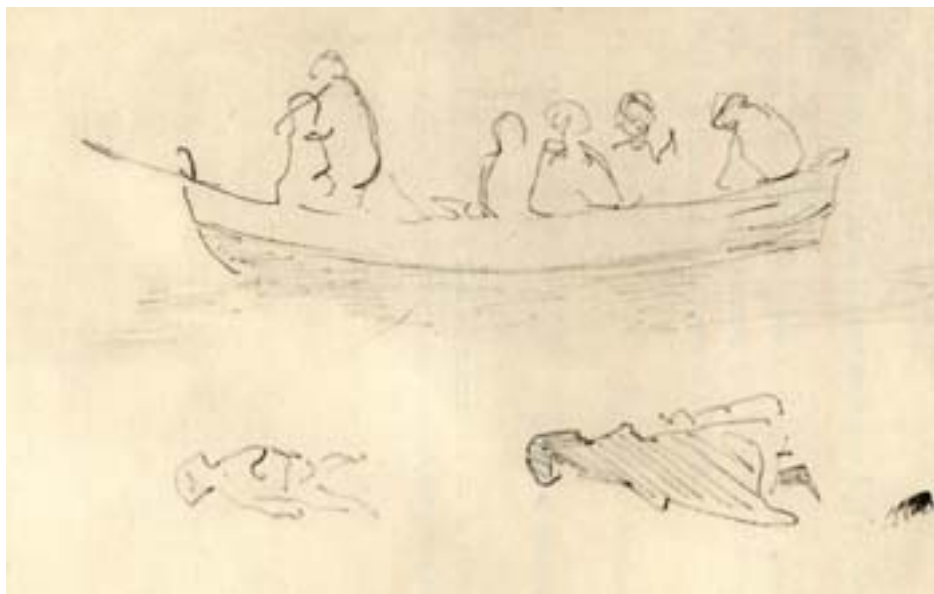
POKOL

Kora reggel lehetett, nagyon hideg volt. Egy nem túl nagy, gazzal sűrűn benőtt, szeméttel sűrűn teleszórt, ápolatlan réten álltam, mely úgy festett, mintha időtlen idők óta magára hagyva burjánzott volna valami mindentől távoli, eldugott helyen. Azonban az igazság semmiképp sem lehetett ez, hisz a távolból emberek zaját hallottam. Sokan lehettek, bár látni semmit nem láttam belőlük. Fejem leszegve álltam csendesen. Felnézni nem akartam, szólni nem tudtam kihez. Csak álltam egymagamban, nagyon sokáig. Egyszerre egy hang szólalt meg valahonnan. Nem is hang volt, inkább egy gondolat, ami mint ha valódi szóként hangzott volna, s amely gondolatot nem tudtam biztosan sajátoménak, azonban engedelmeskedtem neki. A parancs csak ennyi volt: „menj”, s én mentem egyenest előre. Keresztül szúrós bokrokon, gyomos ösvényeken, járatlan csapásokon, míg egy széles, hosszú útra

ki nem értem. Az útnak – úgy tűnt – se vége, se hossza. Csak nyújtózott bele a végtelenbe, s furcsa mód egyetlen ember, egyetlen kocsi nem látszott rajta. Minden mozdulatlan volt.

Ezen az úton indultam tovább. Nem emlékszem rá, meddig gyalogolhattam rajta, de alkonyatig szüntelen meneteltem, s közben sem éhség, sem szomjúság, sem fáradtság nem tört rám. Erre csak most emlékszem vissza, akkor fel se tűnt. A gondolat, mely felvillant bennem, immár oly parancsá erősödött, melynek nem állhattam ellen. Mennem kellett, s én mentem is fáradhatatlanul. Az éjszakát is végigyalogoltam volna, ha rá nem találok valamire az út mellett alkonyatkor, ami kedvem szegi.

Egy férfi feküdt ott az út menti árokban. Ruhája foszlott volt és koszos, teste ápolatlan. Szakálla s haja kócosan borult koszos arcára. Kezébe üveg volt, melyet

úgy tartott, mintha még szájához szeretné emelni, de mozdulni többé nem tudott. A férfi mellett egy másik üldögélt, kezében szintén üveg. Ez utóbbi sokkal fiatalabb volt a másiknál, külseje is rendezettebbnek tűnt, de arca szomorú volt. Megszólítottam:

- Ki vagy te? – kérdeztem.
- Lélek – így felelt.
- És ő ki? – mutattam a mellette fekvőre.

– Ő én voltam hajdan. Ő volt a sokadik testem – nem értettem mit beszél.
 – Életemben bűnben éltem, mértéket nem ismertem. S lám ide jutottam. Holnap reggeltől ismét kítaszított leszek, aki, hogy csillapítsa szomorúságát, a hiábavalóságokhoz fordul. S így lesz ez mindörökké.

– Lélek vagy hát? Holt lélek? – kérdeztem vissza most már megértve, hogy miről is beszélt.

– Ezt mondtam – válaszolt.

– S én szintűgy? – kérdeztem. A lélek bölintott, majd egyszeriben fehér köd lengte körül, s amint az eloszlott, a lélek már nem volt ott. A felismerés terhe alatt lerogytam a földre, s az éjszakát az árok mellett sírtam végig. Halott voltam hát.

Másnap pirkadatkor, mikor kissé megnyugodtam, ismét felöltött bennem a gondolat, hogy menni kellene. Ezúttal még inkább hajlottam a „parancs” teljesítésére azt gondolván, hogy egy halott ilyesfajta gondolatai biztosan nem céltalanok, s hogy menetelésem előbb-utóbb célt ér. Úgy éreztem, mindenképp indulnom kell, hogy ellenállni nincs erőm, de akaratom sem. Menni kellett, s én ismét mentem, ismét igen sokáig. Egész délelőtt állhatatosan meneteltem a hosszú, végeláthatatlan úton, egészen addig, amíg úgy dél körül ismét egy szellembe nem botlottam.

Amint megyek előre az út mentén,

egyszer csak a semmiből egy test zuhan elélem. Nem volt különösebben öreg, de életének delén már túljutott. Öltözete cseppet sem hasonlított annak a holttestnek az öltözetéhez, amellyel előző nap találkoztam. Rendezett volt, de nem hivalkodó. Gazdáján látszott, nem úri körökből való, de földönfutónak sem mondtam volna. Ha egy szóval kellene jellemeznem a férfit, aki ekkor elélem hullott, csak annyit mondanék rá: átlagos. A test mellett ismét egy másik állt, nagyon hasonló hozzá. Ismét egy lélek – gondoltam magamban, de úgy tűnt, hangosan is kimondtam, mert a másik bölintott.

– Ő ki volt? – kérdeztem a testre mutatva, mely eddigi tapasztalataim alapján biztos e lélek által elhagyott maradvány csupán.

– Kisémmizett. Meglopott, becsapott, megbántott senki – felelt keserűen a szellem –, akit, bár életében nem ártott senkinek, sokan bántották, sokan kihasználtak. Mint most is, halálának óráján. Akkor sem hagyták nyugodni.

– S te? Te ki vagy? – kérdeztem a beszélőtől, mivel sejtettem, hogy ilyen súlyos vezeklés előtt a léleknek súlyos bűnökkel kellett élnie.

– Hogy én? Én az élvezetnek éltem, csak magammal törődtem – felelte talán még szomorúbban, mint az előbb. – Azt műveltem sokakkal, mint amit evvel is műveltek egész életében. Ilyen az élet. Nincs bűn büntetés nélkül.

– És most merre mész? – kérdeztem, mert tudni akartam, hogy az előző lélek merre távozott el oly hirtelen.

– Amerre az utam hív. Talán már megbűnhődtem vétkeimért. Mert hát most igazán jámbor életet éltem. De ki tudja? Csak követem a hívást. Végül kiderül, hogy mi vár rám. A te utad merre visz?

Nem feleltem, csak mutattam abba az irányba, amerre érzésem szerint mennem kellett.

– Nagyszerű – mondta közönyösen –, akkor addig akár együtt is mehetnénk.

– Bólintottam. Ezután együtt folytattuk utunkat arra, amerre hívtak minket.

Az út hamarosan kiért az erdőből, ahol eddig haladt, s egy nagy, széles tisztásra ért. Messziről egy falu körvonalai sejlettek fel. Úgy véltem, ott talán véget ér az utam, így az eddigi könnyed ballagás helyett futni kezdtem a falu felé. Csak futottam és futottam egyre gyorsabban, ameddig az izmaidtól tellett. Ezúttal tovább és gyorsabban futottam, mint eddig bármikor, hisz a fájdalom és a fáradtság érzése a holt lelket messzire elkerüli. Szinte szárnyaltam vélcélom felé. Csodálatos érzés volt.

Nem úgy a megérkezés. Csak úgy, mint eddig végig az úton, egy lélek sem látszott semerre. A falu teljesen kihalt volt. Épületek tömörültek egymás mellett, utcák futottak minden irányba, de a magas templomtornyon egy madár sem ült, a házakban nem lakott senki, az utcákon nem járkált egy lélek sem. Azaz mégis, mert ahogy ott álltam szomorkodva, egy fiatal lány jelent meg az egyik utcán. Leszegett fejével bandukolt előre, míg ki nem ért a térre, ahol én voltam. Nem szóltam hozzá, vártam, hogy ő szólítson meg, de úgy tűnt, észre sem vett. Ekkor odaszóltam neki valami artikulálatlan nyögést, hogy mégis felhívjam magamra a figyelmet, de ez sem használt. Csak ment előre csendben, míg a tér közepére nem ért. Itt őt is sűrű köd kezdte körüllegeni, olyan, mint az első lelket, akivel találkoztam, s mire e köd eloszlott, a lány is eltűnt.

Megdöbbenve figyeltem mindezt, s csak miután néhány perccel később

magamhoz tértem, vettem észre, hogy útítársam mögöttem áll.

– Örülök, hogy ő végre kiszabadult – mondta. – Tudod, ő parázna volt hajdan. A büntetése, hogy azok, akiket szeretett, nem szerették viszont, sőt bántották.

– Honnan tudod mindezt? – kérdeztem.

– Hosszú ideje vezekelek – felelte.

– Mondd csak, mi történik azokkal a lelkekkel, akik így tűnnek el, mint ez a lány?

– Nekik sikerül. Ők már eleget vezekeltek bűneikért, s lelkük megszabadul. Ezt a lányt ide hívták onnan, ahol korábbi teste meghalt, s itt végül is felemelkedhetett.

– Felemelkedhetett? Hová?

– Nos látod, ezt nem tudom. Csak azt tudom, hogy mindannyiunknak ez a vélcélja. Neked is, nekem is.

Ezután nem kérdeztem többet, csak mentünk mind a ketten szóltanul tovább. Nagyon reméltem, hogy hamarosan engem is hívnak felemelkedni.

A falut rövidesen elhagytuk, s az út most egy kisebb ligetes részen haladt keresztül. Nemsokára folyóvíz hangját hallottuk messziről, éppen arról, amerre az út vitt. Ekkor is felébredt bennem a remény, hogy utam vélcéljához érek, de most kissé tartva attól, hogy ismét csalódom, inkább visszafogtam abbéli vágyamat, hogy a dolog elébe szaladjak, s inkább kívártam, mi történik. Nos hát nem történt semmi különleges. Előttünk valóban egy folyó hömpölygött zajosan, s a folyón egy híd ívelt át. Az egyetlen különlegesség, amit e folyónál felfedezhettünk, egy férfi, aki magányosan álldogált a hídon, s tekintetét a folyóra szegezte mereven. A velem utazó lélekhez fordultam:

– Ő kicsoda?

– Nem tudom – válaszolta. – Eddig

nem találkoztam még vele.

A magam részéről ennél tovább nem firtattam volna az ismeretlen kilétét, de úgy tűnt, útitársamat zavarja, hogy nem ismerte fel azonnal a merengő személyt, s mindjárt odasietett hozzá, hogy megtudakolja, kicsoda is ő. Azért engem is érdekelt a dolog, így közelebb merészkedtem, hogy halljak valamit a beszélgetésükből, de a folyó nagyon hangos volt, s én úgy éreztem, talán udvariatlanság lenne most megzavarni a beszélgetést. Nem sokkal később azonban befejezték, s a folyóra merengő lélek elindult épp az ellenkező irányba, mint amerre mi tartottunk, útitársam pedig visszatért hozzám.

– Nos hát ki ő? – kérdeztem, mivel úgy sejtettem talán kedve van megosztani ezt velem.

– Kárörvendő – felelte, miközben tovább indult.

– Kárörvendő? S mi volt a büntetése?

– Nem nehéz kitalálni. Ővele gúnyolódta, őt utálták ki mindenhol, ő volt magányos és boldogtalan, épp olyan, mint amilyené ő tett másokat.

– Hát ilyen súlyos bűn a kárörvendés?

– Bizony, hogy az. A legsúlyosabbak mindig azok, amikkel kárt okozunk más embereknek. Akár testileg, akár lelkileg. Ez bizony súlyos bűn.

Ezzel folytattuk utunkat, s én komolyan gondolkozni kezdtem rajta, hogy életemben miféle olyat cselekedtem, amellyel másokat bántottam. De hiába, előző életem már alig-alig lebegett előttem valamennyire. Talán el is feledtem volna egészen, ha nem gondolnék minden pillanatban arra, hogy valaha létezett.

Az út nemsokára egy nagy városba torkollott. Igazi nagyváros volt, temérdek magas toronnyal, széles utakkal, szűk sikátorokkal, pompázatos és omladozó há-

zakkal. De mint mindig, most sem látszott sehol senki. Egyetlen ember, egyetlen állat sem. Hang sem hangzott sehonnan, még a szél sem fújta meg az út melletti fákat. Sehol senki – kísérteties, síron túli csend honolt. De mentünk tovább, egyre beljebb a városban. Ahogy így mentünk, a halotti csendet halk zaj törte meg, mely igen távolról jött, azonban egyre közeledett. Az egyik közeli házból egy fiatalember lépett ki, majd egy másik, egy harmadik, s végül egész tömeg verődött össze ugyanazon az úton. Kérdőn néztem útitársamra, aki rögtön megértette, hogy most felvilágosítást kell adnia:

– Ők életükben csak a sikert, a pénzt hajszolták. Soha nem voltak elégedettek semmivel, s céljaik elérésében félredobtak mindenkit. Olyanokat is, akiket szerettek. Az ő büntetésük a sikertelenség. Vezekelésük során soha nem lehetnek sikeresek semmiben, soha nem győzhetnek.

Amíg ezeket elbeszélte, a tömeg nagyobb része letért az útról egy széles térre, s mind felemeltettek. Csodálatos látvány volt a fénylő köd, melyben majd huszontöt lélek egyszerre szívódott fel. Bárcsak köztük lehetnék – gondoltam, s mentem tovább. A zaj egyre erősödött, s lassan esteledni kezdett.

Éjszakára természetesen nem álltunk meg, hiszen egyikünk sem fáradt el, nem lettünk éhesek sem. Éjjel is engedelmesen meneteltünk előre a városban. Az éjszaka közepén aztán egyszer csak a távolban egy test zuhant a földre, s mögötte mindjárt feltűnt a lelke. Érdekes módon a halott test és a szellem, mely mögötte ácsorgott, ezúttal kinézetre teljesen egyezett.

– Először haltak meg – magyarázta a velem tartó lélek. – A testük és a lelkük még egyezik.

Ezután a most érkezettek felé indult.

Ezúttal én is követtem.

– Kik vagytok?
– kérdezték tőlünk, mire én – magamban kissé nevetve, hogy két nap alatt immár jómagam mondom ezt másoknak – csak annyit feleltem:

– Lelkek.

– Erre a barátom is elmosolyodott, s ő is kérdezett:

– Tudjátok, hogyan kerültetek ide?

– A fejüket csóválták, mire a kérdező szemügyre vette a holttesteket – Ezeket agyonverték – mondta. – Akkor hát az ő bűnük az erőszakosság. – A két bűnös értetlenül nézett, de mi nemigen foglalkoztunk velük, ehelyett továbbálltunk. Előbb-utóbb ők is meglelik a hívásukat, s útra kelnek.

– Mondd csak, milyen büntetés vár az erőszakosokra? – kérdeztem.

– Hogy milyen? Úgy tudom, az ő büntetésük a védtelenség és kiszolgáltatottság. De róluk nem tudok biztosat mondani, mert nemigen beszélek ilyenekkel. – Nem beszélünk erről tovább, inkább csak mentünk.

Meneltünk egészen reggelig. Mire a nap felkelt, az érzés, mely parancsolóan mutatta nekem az utat, oly erőssé vált, hogy legszívesebben rohantam volna célom felé, akárhány lelken, akármilyen úton, csakhogy végre elérjem. De mégsem tettem. Nagyon féltem ugyanis attól, ami rám várhatott a végén. Persze lehet, hogy felemeltetek, de ki tudhatja biztosan?

Oly sok a bűn, oly hosszú az élet, s oly kevés az esély rá, hogy büntetlenül élted le. Féltém hát iszonyúan, de a parancs mégis ott volt, bármennyire is küzdöttem ellene. Menni kellett.

S eközben a zaj, amely tegnap óta kísért bennünket, egyre csak erősödött. Ekkora már oly hangos volt, hogy beszélni sem tudtam volna a velem utazóval, majd egyszer csak, mikor az út egy elágazásba torkollott, mely két ilyen utat egyesített egy még szélesebb, még nagyobb útba, megláttuk a zaj forrását. Az utcák többé nem voltak üresek, a síkatorok nem voltak elhagyottak. Száz meg száz lélek tódult e széles útra hirtelen. Mögöttünk is feltűntek sorban sokan, előttünk is, s a másik útról is temérdek ember érkezett. Hihetetlen, milyen sokan voltak. Rettentő tömeg, mely egyre csak jajgatott nagyon hangosan.

– Ezek mind lelkek? – kérdeztem ámuldozva s hangosan, hogy vezetőm is meghallja, mert csakugyan lármás volt a tömeg.

– Úgy van. Sokakat ismerek is köztük – kiáltott vissza, s közelebb jött, hogy halljam, amit mond. – Nézd például azt a lelket – mutatott egy öregember felé –, ő rabló volt. Büntetésként most nincstelen sok-sok életen át. Az a másik pedig, ő csaló. És az ott, az áruló. Sok-sok bűnös lélek!

Megrettenve, de elámulva néztem a roppant tömeget. Mennyi bűn, mennyi bűnös, mennyi vezeklés! És mennyi kín, amit adtak és amit kaptak. Szívet tépő látvány volt ez, melyet – úgy véltem akkor – sohasem felejték el.

És akkor megérkeztünk a végcélhoz. Bár az út itt ismét szétágazott háromfelé, sokak számára, köztük nekem is, itt volt az út vége. A széles, hatalmas út egy nagy ház ajtajához vezetett. A ház csupa ablak volt mindenütt, csupa fényes üveg. Ajtaja is óriási volt, a sok ember mind befért rajta. Én ott álltam előtte rettegve, s lábam sehogy sem kívánt mozdulni. De nem volt mit tenni, menni kellett, mint mindig. Csakhogy most utoljára nem akartam! Nem akartam megtudni, milyen sors vár rám. Mindenképp el akartam kerülni az ítéletet, legyen akár jó, akár rossz. Feletem ne ítélkezzenek! S akkor barátom, aki eddig velem tartott az úton, a vállamra tette kezét, s így szólt: Menni kell. És én mentem, mert muszáj volt. Mindenképp menni, menni az ítélet felé.

A ház belülről is szép volt. Tágas, makulátlan, hófehér falakkal, folyosói is tiszták, rendesek. Barátom egy ajtó elé vezetett engem, s az előtt mind a ketten megálltunk.

– Hát megérkeztünk – mondta, s én bólintottam. – Az én utam másfelé visz. De te élj boldogul!

– Boldogul? De hát bűnös volnék. Az életem szenvedés.

– Tudod, amikor vezekelsz, nem tudsz ám róla. Úgy érzed, csak olyan életet élsz, mint bárki más. Csak épp a szerencse nem kedvez neked. De attól még lehetnek boldog pillanataid. S ha vezeklés közben igaz életet élsz, nem kell újra megtened, mint nekem. Próbálj erre visszaemlékezni majd – ezeket mondta, s távozni készült, én azonban még szóltam:

– Mit tegyek most? – kérdeztem.

– Lépj be az ajtón – felelte, s ismét indult volna, azonban én még mindig nem hagytam:

– És mi a bűnöm? – kérdeztem, s ő tekintetét az ég felé emelte, becsukta szemét, majd kis idő múlva válaszolt:

– A te bűnöd? – kezdte, majd így folytatta – Ők azt mondják a legsúlyosabb vétket követted el, amit ember elkövethet. Gyilkos vagy, barátom.

– Honnan tudod? – kérdeztem értetlenül, de ő vállat vont.

– Furcsa dolgok történnek itt. De kíváncsi vagyok, hogy ne legyen alkalmad megismerni mindet. Most lépj be! Odabenn egy új élet születik. Azt az életet kell végigélned – mondta, majd hátrált kissé, s őt is fénylő köd kezdte körülbegöngyölni, mely végül elfedte, s amint eloszlott, el is tűnt benne.

Magamra maradtam, de azon nyomban sok ember kezdett feltűnedezni körülöttem. Fehér köpenyes orvosok, tolokocsis, infúziós betegek. A hely hirtelen meglevevénedett, s tudtam, hogy már nem lelkeket látok.

Nem emeltetek fel tehát. Egy újabb életnyi szenvedés vár rám, ha most belépek ezen az ajtón. Erre nem vágyom. Ezt nem kívánom, semmiképp! De hát mit lehet tenni? Ott a parancs. Menni kell!

Ludas Matyi

(A tavalyi Poli-szülinapi vetélkedőre készült rögtönződés)

Egyszer volt a holnemvolton és az Üveghegyen túl,
Éldegélt egy terebélyes tomporú nagyságos úr.

Vadászgatott, pöffeszkedett egész nap csak dölyfösen,
de ezt nem egyedül tette, csatlósival közösen.

Arra járt egy parasztgyerek, kódja Ludas Matyi volt,
Lúdja fehér, mint a hó, hátán egy még fehérebb folt.

Elkószált a fura állat, elkobászolt, mondhatom,
de nem tudta, hogy csatlósokat rejt e zord ősvadon.

Elkapták a hebehurgyát, ő lett volna ebédre,
de Ludas Matyi közbelépett, a lúdnak megérte.

A parasztfiút jól megrakták, huszonötször fenekét,
nem is ült le egész héten, pedig arra sok a szék.

Hirtelen felindulásból fenyegette Döbrögit:
Háromszor majd jól megverlek, hej az anyád mindenit!

Először egy ácsnak adta ki magát az ebadta,
elküldte a zsoldosokat, az erdőt kivágtatta.

Odafogta az urat egy elég méretes fához,
Huszonötször csattant a bot, közel az ánuszához.

Másodjára orvosdoktorbőrbe bújt a szemtelen,
ki bucira vert Döbrögit gyógyítgatna kedvesen.

El is küldte gyógyfüvekért mind az összes katonát,
és jó kenetet helyett jól elkente tomporát.

Harmadszor egy klónját küldte maga helyett a Matyi,
Kamu Matyi sikeres volt, nem fogta el Döbrögit.

Ezalatt a Ludasgyerek betalálta Döbrögit,
elővette hüvelyéből közelharci fegyverit.

Elnáspángolta a bottal szegény nagyságos urat,

...

Bán Zsófia: Olympia (*une folie sentimentale*)

Emlék: Victorine fekszik a kanapén, és néz. *Nagyon* néz. Mert nézni, azt tud ez a kis nő. Ez a nőcske. Ez a nőci. Ez a Victorine Meurent, esetleg Meurend vagy Meurand, ki tudja egy ilyennél, pontosan hogy is hívják, persze én mit dumálok, engem is mindig összekavar-
nak azzal a dög Monet-val (miért nem változtat már nevet, vagy kopik le a föld felszínéről?). Ez úgy tud nézni, mint senki más. Azért is festem őt, ugye, és nem más. De ahogy ma néz, azt valahogy nem bírom elviselni. A bőröm alá néz ez a nő, ez a Victorine. A szügyömig (lehet azt mondani, hogy szügyömig?, furcsa nyelv ez a francia). Szóval, ma úgy látom, valami baja van a Victorine-nak. De ugyan mi baja lehet? Szereztem neki szép piros virágot abba a vadítóan vörös hajába, szereztem neki karkötőt, szereztem neki egy elképesztően gyönyörű, virágos, hímezett selyemkendőt, amire ráfeketheti azt az édes kis habtestét, amitől kiver a víz, ha csak ránézek, szereztem neki finom bársonypapucsot, aztán, hogy más ne mondjak, még a szerecsen szolgálólányt is beszereztem neki, akit kért, persze csak azért, hogy próbára tegye végtelen türelmemet, de én csak azért is bebizonyítottam, hogy nincs olyan, amit ne kérhetne tőlem ez a lehetetlen kis perszóna, csak ne menjen el máshoz, mert azt úgy emberileg, mint művészileg nem bírnám elviselni, aztán kapott gyönyörű virágcsokrot, sőt, a Bodler Csárli javaslatára még egy ébenfekete macskát is beszereztem

– akinek eléggé el nem ítéhető módon permanensen égnek áll az ébenfekete farka –, csak hogy örüljön a Victorine, de hát ennek semmi sem elég jó, állandóan duzzog, állandóan valami baja van, állandóan csak néz azokkal a penetráns szemeivel, de hát könyörgöm, le lehet festeni valakit így, ha soha nem azt csinálja, amit mondok?, hiába rimámkodok neki dél óta, hogy próbáljon meg a kedvemért legalább egy hangyányit Vénuszt formázni, már ha ez az átkozott kis tündérviola egyáltalán tudja, hogy mi az – bár a múltkor is azzal jött, hogy ő is fest, és hogy majd meglátom, hogy neki el fogja fogadni a Szalon a cuccát, mikor engem majd megint kirúgnak, hát ezen azért muszáj volt mosolyognom, amin persze ő jól felhúzta magát és hozzám vágta a festékesdobozt, ami viszont tönkretette a finom, angol szövetből készült új öltönyömet, mire én, mi tagadás, felpofoztam, mert azért az én galantériámnak is van határa, pedig én a többiek szerint egy *véritable* puhapöcs vagyok, mert még csak meg se keféltam a Victorine-t, jöllehet nem mondom, hogy nem fordult meg a fejemben már legalább kilencszázhuszonháromszor, ez nagyjából pont annyi, ahányszor eddig elém került, és legelőször rögtön akkor, amikor tavaly, vesztetre, megláttam. Mert hát púp a hátamra ez a Victorine, de komolyan mondom, mással már rég túl lennék kilenc másik képen, hát ez valósággal akadályozza az életművem kibontakoztatását, arról nem beszélve,

hogy miatta keveredem folyamatosan a legalpáríbb, arcpírítóbbr botrányokba, én, aki semmire sem vágyom jobban, mint a tisztos, polgári létre; édesanyám, a svéd koronaherceg keresztlányá, már többször kijelentette, hogy a sírba fogja vinni a szégyen, még szerencse, hogy bíró atyám már nem érhetta meg azt a rettenetes botrányt, amit a múltkori képem kavart. De hát annak is, ugye, ki más, min a Victorine volt az oka. Mert hát mi történt, kimentünk a szabadba, hogy megcsináljuk a Reggelit, én örültem, hogy végre a levegőn lehetek, meg hogy milyen jó kis képet rittyentek belőle, amit majd kénytelen lesz az a tetves Szalon elfogadni, mert annyira vitán felüli lesz, hogy még a Napóleon-díjat is le fogom vele akasztani, és a jó Keresztosi Jenőnek is le fog esni az a drága kis kecskeszakállas álla a meglepetéstől. Minden szépen ki volt gondolva, megcsináltuk a beállítást, megigazítottuk a ruhákat, elrendeztük a piknikes kellékeket, és már csak a meg felelő fényre vártunk, amikor egyszer csak azt mondja a Victorine: „Mondja, hogy nem igaz, amit hallottam.” Mégis mit, édes, egyetlen Victorine-om, te modellek gyöngye, szívem rabtartója? „Hogy jövő héten Hollandiába készül, elvenni azt a tésztaképu fejszőnőjét, a tehénességű Szuzikáját, akiről a múltkor azt állította, hogy alig van hozzá köze, és hogy ugyan ne jelenetozzek már, mert én vagyok az élete bearanyozója, a szíve miszlikbe szaggatója, hogy ha csak rám néz, többé nem a maga ura, és figyeljem meg, hogy én leszek a maga életének örökös szenvedélye, hogy rosszabb vagyok, mint az abszint, mert azzal átmenetileg be lehet telni, de

velem nem. Jelentse ki továbbá, hogy az sem igaz, amit mondanak, miszerint az a csenevész törpe, a Leon-Eduárd, akiről a múltkor volt pofája azt állítani, hogy a fejőnő kisöccse, magának pedig csak keresztfia, az valójában a maga tulajdon fattyúja, a maga kis szörnyszülőttje, és hogy a tehénességű addig nyaggatta, amíg most elkullog vele, és a nevére veszi a kis szégyenét!” A két férfimodell persze kajánul röhögött, nem is sejtették, milyen remek mulatságban lesz részük, én pedig már éppen csatlakozni akartam hozzájuk, hogy helyreállítsam férfitölényemet és munkaadóit autoritásomat, amikor a Victorine megint úgy nézett rám a szemével, mint most is, hogy a vér is megfagyott ereimben. Olyan fenyegetően, keserűen és egyben megvetően nézett, hogy nem volt mit tennem, annál is kevésbé, mert noha szívemet-lelkeket csakis ő bitorolta, mármint a Victorine, sajnos minden szava igaz volt. De most már hogyan hitessem el vele? Hogyan magyarázzam meg, hogy a Szuzi egy korábbi, elhamarkodott botlásom, amiért most mint úriembernek végül is felelősséget kell vállalnom? Lassan fölemelkedtem a fűről, leporoltam a nadrágomat, és a torkomat köszörülve azt mondtam: „Nézd...” Mire a Victorine valósággal sikoltva azt mondta: „Ne merje bevallani, mondja, hogy nem igaz, mert nem állók jót magamért!” De hát ha már *chevalier sans reproche* nem lehetek, legalább legyek *sans peur*, nemde, különösen ha egyszer ilyen kíméletlenül kimondatott az igazság – mit volt mit tennem, be kellett vallanom. Erre a Victorine, mint egy fúria, felpattant a fűről és mind egy szálíg letépte magáról az összes ruhada-

rabját, miközben azt üvöltötte, hogy az egész park visszhangzott tőle: „Na gyere, te aljadék, fessél le, itt van az a rohadt fényed!” És valóban, ebben a pillanatban átragyogott a lombokon a nap, épp abban a szögben dőlt be s épp olyan erősséggel sugárzott föl a fény, ahogy azt egészen addig vártuk. Tökéletes, szinte földöntúli világítás volt. Még tettem egy elhaló kísérletet: „Ne csináld ezt, Victorine...” De az meg visszaordított, hogy belesajdult a fülem: „Nem én! Te tetted ezt, Eduárd!” És erre, úgy ahogy volt, pucéran visszahuppant a fűre, a két döbrent férfi közé. Közben, mondom, ömlött ránk ez a valószínűtlenül selymes, áldott, koradélutáni fény, és a sok önmegtartóztatás után, amit kizárólag a Victorine iránti tiszteletből erőltettem magamra, ez már valóban több volt annál, mint aminek ellen tudtam állni:

nekiláttam festeni. A két pasas alig akart hinni a jó szerencséjének, de kezdeni se nagyon tudtak semmit a kivételes helyzettel, zavartan félrenézve beszélgettek egymással. Én meg úgy festettem egész nap, mint aki nem éri meg a holnapot, s mondhatom, olyan érzések kavargotam bennem, hogy nem is voltam biztos benne, nem így lesz-e.

A képet még aznap éjjel befejeztem, és másnap rohantam vele a Szalonba, ahonnan persze páros lábbal rúgtak ki, de legalább az utca túloldalán, az Elhajtottaknál kiakaszthattam.

Aztán szépen összecsomagoltam, és valóban elkullogtam az én tésztaképi Szuzikámmal a Németalföldre, hogy a szülei jelenlétében, jobb belátásom ellenére, elvehessem feleségül. Anyámnak, a svéd koronaherceg keresztlányának még csak meg se tudtam mondani, mert

a kép miatt kirobbant botrány óta migrénnel feküdt egy elsötétített szobában, ahová nem volt hajlandó beengedni.

Visszatértünk után nem volt se éjjelem, se nappalom. Úgy éreztem, ha nem festhetem le többé a Victorine-t, az én művészi pályafutásomnak vége. Valamint úgy éreztem, ha nem láthatom többé, az én életemnek is vége. Végül pedig úgy éreztem, életem legnagyobb baklövése volt, hogy '48-ban nem maradtam Rio de Janeiróban, ahová igazságügyi apám a tengerészet gyakorlóflottájával küldött, hogy embert faragjon belőlem. Azóta már kávéültetvényeim lehetnének országszerte, tizenöt szerencsen rabszolgálynak lesné minden kívánságomat, és főleg szarnék a festészetre, azt se tudnám, mi az. Istenem, miért is nem adsz soha útmutatást gyarló fiadnak, miért hagysz mindig magamra, miért?! Egy szó mint száz, elmentem a Victorine-hoz könyörögni. Könyörögtem éjjel, könyörögtem nappal, az ajtaja előtt, a küszöbön éjszakáztam a kuttyákkal, együtt ugattuk a holdat, mindent megígértem, amit akart, csak engedje meg, hogy újra lefesthessem. Két hónap, három hét, két nap, tizenhárom óra és huszonhét perc elteltével végre engedett. De feltételei voltak. Azt mondta, lefesthetem, de csak úgy, ahogy ő akarja. Művészi integritásomnak ez, kell-e mondanom, óriási pofon volt, azonban bármire kész voltam, csak hogy újra modellt üljön nekem, csak hogy újra nézhessem alabástrom bőrét, vörösölő sörényét, puha pilláit, édes kis szeplőit. Rendelkezz velem, életem ópiuma. Erre a következőket mondta az én egyetlen Victorine-om: „Csakis az én műtermemben

dolgozhatsz (az ő „műtermében”!), tehát kizárólag nálam lesznek az ülések, és a következő kellékeket kell beszerezned: 1 arany karperec, 1 fekete nyakszalag, 1 virághímzéses selyemkendő, 1 pár bársonypapucs, 1 nagyméretű virágcsokor, 1 szerencsen szolgálólány és 1 tetszőlegesen választható háziállat. A kép címe pedig Olympia lesz.” De hát, életem megrontója, mondtam én könyörgőre fogva, én egy Vénusz-képet akartam festeni, és Olympiának a kurtizánokat szokták nevezni, így nemcsak hogy megint botrány lesz belőle, de ráadásul mindenki azt fogja hinni, hogy te is az vagy. Pontosan így van, válaszolta a Victorine, botrány lesz belőle, és nemcsak azt fogják hinni, hogy kurva vagyok, hanem *tout précisément* azt, hogy a te kurvád vagyok, drágám, és nem is fognak nagyot tévedni. Ezzel elhallgatott, és várakozásteljesen nézett rám azokkal a bizonyos szemekkel. Elsápadva néztem rá. Ezt nem akarhatod, mondtam. Nem akarhatsz tönkretenni úgy művészileg, mint emberileg. Mire az én életem értelme a szemem közé nevetett. Tegyel csak próbára, Duduskám, mondta. Nem volt más választásom, el kellett fogadnom a feltételeit.

Most azonban minden úgy van, ahogy ő akarta, itt vagyunk az ő műtermében (meglepetésemre, úgy látom, valóban fest, és meg kell mondjam, nem is rosszakat), beszereztem mindent, amit csak kért, megígértem, hogy Olympiának fogom nevezni a képet (azzal a titkos szándékkal, hogy valamiképpen mégis Vénuszként festem le), és mégis úgy néz rám, olyan áthatóan és hidegen, hogy alig bírom fogni az ecsetet. Meglett

az akarata, úgy uralkodik fölöttem, mint egy Napóleon a palotapincsije felett. Most már ugyan mi baja lehet? Ekkor elkövettem azt a végzetes hibát, hogy ezt a kérdést fel is tettem neki. Mire az én Victorine-om nyugodtan, lazán hátradőlt a kereveten (vagy kanapén?, annyi szó van, még szerencse, hogy nekem csak színekkel kell bíbelődnöm), lábát keresztbe vetette, s bal tenyerét határozottan a jobb combjára helyezve a szemembe fúrta a tekintetét, majd nyugodt, egyenletes hangon így válaszolt: „Nekem már semmi bajom nincs. Neked azonban annál több lesz. Soha többé nem fogsz tudni szabadulni ettől a képtől, halálodig a birtokodban lesz. Minden

napodat meg fogja határozni, és minden nap meg fogod bánni, hogy megfestetted. Sikeres, de boldogtalan leszel egész életedben. Szifilisz fogsz kapni egy igazi kurvától, akiben majd engem keresel, s ötvenegy éves korodban, 1883. április tizenkilencedikén le fogják vágni a bal lábadat, majd április harmincadikán meghalsz.” Ezután soha többet nem szólt hozzám egy szót se.

Kell-e mondanom – minden úgy lett, ahogy mondta. Ő meg állítólag boldogan élt valami Marie Dufour nevű zongoratanárnővel, amíg meg nem halt. Ráadásul, többször is kiállították a Szalonban.

Hát van igazság?

FEJTSD KI saját szavaiddal, van-e igazság! Érvelj mellette vagy ellene!

Bán Zsófia: Esti iskola (olvasókönyv felnőtteknek)
 KalligramKiadó, 2007

Tartalom

Molnár Lajos búcsúja	2
Kalina Yvette az új pedagógiai vezető	3
Tavalyi sikerek.	4
Idei tisztségviselők	6
A gólyák névsora.	7
Júniusi iskolabírószági ügyek	8
Wakri Kanadában.	12
Beethoven maraton	15
Gólyatábori élmények	16
Szakkörök	24
Irodalmi háziverseny	26
Kapelneri pokol.	28
Burger a Ludas	34
Bán Zsófia: Olympia.	35

Az illusztrációk Manet munkái

Nádasdy Ádám: Őszbe fordult

Mindig menni, sose beszélni róla.
A strandon. A talaj, a fűcsomók.
A csikkek: rúzsos, rúzsztalan.
Leszegett fej. Talán menekülés,
Talán példás szerénység és szemérem.
De jó, hogy többé nem kell strandra járni.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Kalina Yvette

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében